Sosyalist

KURUCUSU : Dr. HİKMET KIVILCIMLI

Sayı : 79 17 NİSAN 1979 SALI FİYATI : 10 TL.

DÜŞÜNCE VE DAVRANIŞ BİRBİRİNDEN AYRILMAZ !

IŞÇI KARDEŞ:

IMAYIS'ta

Parababalarının egemenliğine ve reformcu hayallere karşı işçi sınıfının devrimci programını yükseltmek için

GÖREV BAŞINA!...

Klasik bir bayram töreni olarak gelenekselleştirilmeye çalışılan 1 Mayıs'ı gerçek devrimci içeriğine kavuşturmak, işçi sınıfının «Birlik ve Mücadele» günü olarak kutlamak görevi ile karşı karşıyayız.

Özellikle bütün halk kitlelerinin hoşnutsuzluğunun kabardığı ve parababalarınınca alabildiğine sömürüldüğü şu günlerde işçi sınıfının tarihî sorumluluğu daha bir önem kazanıyor.

İşçi sınıfı; köylülerin, esnafların, tüm ezilenlerin hoşnutsuzluğunu parababaları egemenliğine karşı harekete geçirmek, demokratik güçlerin başına geçmek durumundadır.

İşçi sınıfı bu görevini ise, reformcu parolalardan kurtulmadan, «hergün bin kere ölmektense, bir kere ölmek yeğdir» diyerek parababalarının egemenliğini kırmadan, demokratik devrimi en acil hedef olarak önüne koymadan başaramaz.

O halde işçi sınıfının partisine, Vatan Partisi'ne düşen görev: İşçileri reformcu parolaların etkinliğinden kurtarmak, devrimci parolalar, devrimci program etrafında birleştirmek, işçilerin 1 Mayıs eylemlerinde devrimci bir birlik oluşturmalarını sağlamaktır.

Merkez Komitesi;

Başta fabrikalar gelmek üzere, mahallelerde, diğer iş yerlerinde bu doğrultuda toplantılar düzenlemelerini,
komiteler örgütlemelerini, örgütlenmiş komitelerde yer almalarını,
Sendikaları, kitle örgütlerini 1 Mayıs'ın devrimci bir anlayışla anılması için harekete geçirmelerini,
1 Mayıs için tüm insiyatiflerin ve olanakların seferber edilmesini,
tüm parti örgütlerine hatırlatır.

VATAN PARTİSİ
MERKEZ KOMİTESİ

Reformistlerin ve devrimci Sosyal-Demokratların platformları

V. İ. LENİN

V. İ. Lenin'in bu makalesi, Kasım 1912'de IV. Duma seçimleri arefesinde yazıldı. Lenin, bu yazıda Devrimci Sosyal - Demokratların seçim platformunun diğer seçim platformlarından temel farklılığını ortaya koymakta ve bu farklılığın hangi sınıf çıkarlarının ifadesi olduğunu açıklamaktadır. Lenin, Devrimci Sosyal - Demokratların seçim platformunun temel karakteristiğini şöyle tanımlar :

«...Bir baştan bir başa bu platformda tek ve aynı fikir bulunur: Günümüz Rusya'sında yasal reformların ümitsiz ve ütopik karakteriğinin kritiği ve devrim propagandası.» (...)

«...Sosyal Demokrat Parti platformu, Dördüncü Duma seçimlerine katılacaklara açıkça ve kısaca anayasal reformlar değil, cumhuriyet; reformizm değil, devrim der.»

Lenin'in sözünü ettiği Devrim propagandası, partinin «acil politik görevi»nin, yani işçi sınıfının asgari programının propagandasıdır. Lenin'in bu «acil politik görev» belirlemesi, günümüz Türkiye'sinde **«gücel görev», «ivedi görev», «acil görev»** deyimleri ile reformların öne çıkarılmasının, işçi sınıfının asgari programının acilliğinin propagandasının ertelenmesinin nasıl bir liberal anlayışın ifadesi olduğunu göstermektedir. **«Halkımızın acil talepleri», «Ülkenin demokratikleştirilmesi ve emperyalizmin geriletilmesi», «Faşizmin geriletilmesi», «demokrasinin korunması», «demokratik hakların geliştirilmesi»** başlıkları altında, işçi sınıfının asgari programını (demokratik devrim programını) erteleyen reform talepleri, tüm keskin «sol», «sosyalist», «komünist»lik iddialarına rağmen, onları savunan partilerin burjuva karakterinin bir kanıtı olmaktadır. Bu tavır, «devrimin ölüm kalım kertesinde gerekliliğini, önemini inkâr eden» reformistlerin tavrıdır.

Reformizme karşı devrimci tavra Vatan Partisi literatüründen ve Dr. H. Kıvılcımlı'dan vereceğimiz bir kaç örnek, V. İ. Lenin'in bu yazısında anlatmak istediklerinin daha iyi kavranmasına hizmet edebilir:

Vatan Partisi programı Demokratik Devrim hedeflerini şöyle şiarlaştırır:

— **«Devletin kırtasiyeci ve askerci olmayışı»**
— **«Derebeyi artıklarını giderme»**
— **«Sanayii herşeyden üstün tutma»**

Bu temel hedeflerin hepsinin bir **bütün** teşkil ettiği, başka taleplerin bu bütünlükten daha acil olarak öne çıkarılamayacağı, bu taleplerin birinin, bu taleplerin bütünlüğünden koparılarak öne çıkarılmasının nasıl bir ütopya ve yalancılık olduğu aynı programda şöyle anlatılır :

«Bu üç şart, modern medeniyet yükselişi için BİRBİRİNDEN AYRILMAZ BİR BÜTÜNDÜR. Biri eksik oldu mu, hiç birisi gerçekleşemez. Hürriyetsiz toprak reformu yahut sanayileşme, kendimizi aldatmak olur. Aksine, büyük sanayiimiz ve işçi davamız yoluna girmeden ziraatimizi modernleştirmek yahut hürriyetimizi sağlamak —şimdiye kadarki tecrübelerden yüzde yüz anlaşıldığı gibi— tatlı veya acı hayal olur.

«Programımız, o üç ana davayı Türkiye halkına BÜTÜNLÜĞÜ İLE sunmak için, iki büyük kısma ayrılmıştır...» (Vatan Partisi Programı; büyük harfler bize ait).

Görüldüğü gibi, sadece başka talepleri, işçi sınıfının asgari programının önüne koymak değil, asgari programın ihtiva ettiği demokratik taleplerin organik bütünlüğünü parçalamanın, bunlardan bazılarını daha «acil», daha «güncel» olarak ele almanın devrimden vazgeçmek demek olduğu ortaya çıkmaktadır.

Bu konuda bir diğer örnek 27 Mayıs politik devriminden sonra Dr. H. Kıvılcımlı'nın Millî Birlik Komitesine gönderdiği iki açık mektuptur. Bu mektuplarda Vatan Partisi programında (işçi sınıfının asgari programında) belirtildiği gibi: **«Ucuz Devlet - Şuurlu Ticaret - Toprak Reformu uğruna, ikinci kuvayımilliye seferberliğine çıkma»** çağrısı yapılır. MBK'nden tek tek reformlar talep etmek yerine, ona derhal uygulanmak üzere, Demokratik Devrim programı teklif edilir.

Dr. H. Kıvılcımlı'nın 12 Mart muhtırasının ardından Nisan 1971'de sıkı - yönetimin ilânı günlerinde yazdığı bir diğer yazı, devrimci «acil görev» anlayışına bir örnektir. Faşizmin saldırıya geçtiği o günlerde Dr. H. Kıvılcımlı'nın şiarı şu olur: «TEK ÇIKAR YOL: İŞÇİ SINIFI PARTİSİNİN MİNİMA PROGRAMIDIR.» Yazı şu cümlelerle son bulur :

«Bu durumda geri dönülmez. Her ay başı bir "kabine" değiştirilirse, kapitalizm yolundan sonuçlar değişemez. Tek çıkar yol: İşçi sınıfı partisinin Minima programıdır. Boşuna Vakit, Emek, İnsan ziyan etmeyelim.» (SOSYALİST, sayı: 75, 2 Ocak 1979).

İşte aşağıda yayımladığımız yazı da, Vatan Partisi literatüründen ve Dr. H. Kıvılcımlı'dan verdiğimiz örneklerde görüldüğü gibi, Devrimin acilliğini, Devrim propagandasının önemini, reformizmin ütopyacılığını ve yalancılığını anlatmaktadır. Lenin'in bu yazısında savunduğu devrimci anlayışın kavranması ile, «acil demokratik görevler», «demokrasinin korunması ve geliştirilmesi», «faşizmin geriletilmesi» gibi devrim programının önüne geçirilen sloganların reformist karakteri daha iyi anlaşılabilecektir. V. İ. Lenin'in bu yazısının, SOSYALİST'in geçen sayısında yayınlanan «Sıkı - yönetim karşısındaki tavırların çözümlenmesi (II)» yazısında belirtilen «anti - faşist programların reformizmi» konusunun da daha iyi kavranmasında yararlı olacağı inancındayız.

● Bu yazı, KOR YAYINLARI'nda çıkan V. İ. Lenin'in «Dördüncü Duma Seçimleri ve Bolşeviklerin Tavrı» başlıklı kitaptan alınmıştır.

1912 başlarında Rusya'da belirgin bir devrimci patlama yaşandı. Patronların tahminlerine göre beş ay içinde politik grevlere katılanların sayısı 515.000'e ulaştı. Grevcilerin isteklerinin sloganları; toplantılarının, birleşimlerinin politik içeriği nelerdi? Bu sorunun yanıtını Merkez Yayın Organımızın 27. sayısında bütünüyle çıkan, St. Petersburg işçilerinin 1 Mayıs eylemleri ve sloganlarında bulabiliriz.

Bu unutulmaz günlerde, St. Petersburg işçileri, reformist sloganlar etrafında değil, devrimci Sosyal - Demokrat sloganlar etrafında toplandılar: Yasa koyucu bir meclis, sekiz saatlik işgünü, toprak mülklerine el koyma, çarlık düzeninin yıkılması, demokratik cumhuriyet.

Türkistan'daki Baltık filosundaki, Karadeniz'deki asker ve denizcilerin baş kaldırmaları ya da bu yönlü davranışları uzun yıllar süren karşı - devrimci şahlanışının ve işçi sınıfı hareketinin durgunluğunun yerine, Rusya'da yeni bir devrimci tırmanışın başladığının, objektif bir görünümüdür.

Bu tırmanış, Rusya'daki politik yönelimleri, partileri genel politik durum hakkında, şu ya da bu şekilde bir görüş sunmaya zorunlu kılan Dördüncü Duma seçimleriyle çakışır. Eğer biz politik görevlerimizi, din duyguları ile dolu küçük grupların değil, işçi sınıfının görevleri olarak görüyor ve bunları ciddi bir biçimde analiz etmek istiyorsak, marksist program ve platformlarımızı, toplumsal sınıf hareketleri ve kitle mücadelesiyle karşılıklı mukayese ederek denemek istiyorsak, bu devrimci tırmanış ışığı altında diğer seçim platformlarını da incelememiz gerekir. Sosyal - Demokratlar için seçimler politik bir eylem değil, hangi vaad ve deklarasyon pahasına olursa olsun bir sandalye kapma kavgası da değildir. Bizim için seçimler, sınıf bilincindeki proletaryanın politik görüşünün, temel ilkelerinin ve esas taleplerinin canlandırılması için özel bir nedendir.

Guchkov'dan Kara - Yüzlere dek bütün hükümet partilerinin program ve platformları üzerinde şüpheye düşülecek bir yer yoktur: Karşı - devrimci oldukları belirli ve açıktır. Diğer taraftan bu partilerin proletarya ve köylü içinde ve hatta Oktobristlere hemen hemen bütünüyle sırt çevirmiş büyük burjuva tabakaları için de hiç bir dayanakları yoktur.

Burjuva liberal partileri içinde bazıları, (örnek olarak müslüman grubu) kendi programlarını ve platformlarını yarı - resmi bir biçimde yayınlayabildi; «Progressistler» ya da Kadetler gibi diğerleri bunu «büyük» politik basın kolonlarında sundular. Bu kolonlardaki programların özellikleri ne idi? Kadetlerden, Gredeskul'un önce Rech'te sonra marksist basında yenilenen dikkatsiz demeci bu soruyu yanılgıya meydan vermeksizin yanıtlıyor.

Rusya'da yeni bir devrim gereksiniminin genel inkârı (Bkz. Sotsial - Demokrat, No: 27, s. 3) Gredeskul'un düşüncelerinin özüdür. «Bize gerekli olan yalnızca sessiz, istikrarlı ve emin anayasal çalışmadır» diye devam ederek liberallerin (başta Kadetler olmak üzere) ve devrimcilerin gerçek programlarına da ters düşmüştür.

Biz Rusya için «gerçek platformlar» kelimesi üzerinde dururuz çünkü, bütün burjuva ülkelerindeki gibi platformların büyük bir çoğunluğu görünüş ve gösterişten ibarettir.

Sorunun en önemli noktası, Gredeskul tarafından (eşine ender rastlanan bir doğrulukta) yapılan kabullenmedir. Liberal monarşist burjuvazi yeni bir devrime karşıdır, yalnızca anayasal reformların savunucusudur.

Sosyal - Demokratlar kendilerinden emin ve ısrarla, burjuva demokratları (Narodnikler) kuşkulu bir biçimde, yeni bir devrim için «gereksinim» olduğunu karşı demeçlerle belirttiler ve bu devrim için propaganda yapmaya başladılar. Yığınlar mücadelesinde yeni bir tırmanış başladı. Devrimci Sosyal - Demokratlar onu genişletmek, kuvvetlendirmek, daha üst bir düzeye getirmek, devrim aşamasına getirmek için çalışırlar. Reformistler bu olayı yalnızca «yeniden» canlanma olarak nitelendirirler; onların hedefi anayasal özerklik ve anayasal reformların elde edilmesidir. Burjuvazi ve proletarya Rusya tarihinin bu «döneminde», «insanları» ve kitleleri etkileyebilmek için mücadeleye girmiştir. Kimse bu mücadelenin sonuçlarını önceden söyleyemez, ancak hiç kimse de R.S.D.İ.P.'nin bu mücadelede işgal etmesi gereken pozisyondan kuşku duyamaz.

Yalnızca buradan partinin, ve tasfiyeci konferansından seçilen «Örgütlenme Komitesi» seçim platformlarının değerlendirmesi yapılabilir.

Merkez Komitesince Ocak Konferansını takiben Nisan - Mayıs olaylarından önce, yayınlanan parti seçim platformunun doğruluğunu olaylar bütünüyle kanıtlamıştır. **Bir baştan diğer başa bu platformda tek ve aynı fikir bulunur:** Günümüz Rusya'sındaki yasal reformların ümitsiz ve ütopik karakterinin kritiği ve devrim propagandası. Platformun sloganları, devrimci görev-

(Devamı 10. Sayfada)

ENTERNASYONAL GÖREVLERİMİZ

Bilim ve tekniğin bugünkü gelişme düzeyi, yeryüzünde yaşayan milyarlarca insana, diğer bir bölüğün sömürü ve yoksulluğunu gerektirmeden, maddî - manevî olarak gelişebileceği yaşam olanakları sunmaktadır.

Ancak, bugün dünyaya egemen olan üretim ve ekonomi ilişkileri, insanın insan tarafından sömürülmesi ve ezilmesinin son bulduğu; bütün ulusların refaha erdiği; uluslararası eşitsizliklerin ortadan kalktığı bir düzeni mümkün kılmamaktadır.

Bu ekonomi ilişkilerini ortadan kaldırabilmek için, sınıfsal varlığı ve egemenliği bugünkü egemen üretim ilişkileriyle özdeşleşmiş olan, uluslararası finans - kapitalin egemenliğine son vermek, öncelikle gerekmektedir.

Bu egemenlik —dolayısıyla üretim ilişkileri— başta emperyalist ülkeler olmak üzere, kapitalist dünyanın devlet güçleri tarafından korunmaktadır.

Üretici Güçler, gün geçtikçe kireçlenen, kalınlaşan; **üretim ilişkileri**nin bu ulusararası finans - kapital egemenliğinde cisimleşmiş kabuğunu; kendi cisimleşmesinin ifadesi olan proletaryanın **bilinçli - örgütlü** eylemiyle, **zor**uyla kırabilir.

Proletarya bu kabuğu kırabilecek bilinç ve örgüt düzeyine —yani güce— sahip olamadığı takdirde; sosyalizm çocuğu ana rahminin cenderesinden kurtulamadığı takdirde; tüm insanlık, çocuğunu doğuramayıp çocuğuyla birlikte ölen analar gibi ölebilir. Yani insanlık yokolup, bir nükleer kıyamete kurban gidebilir...

O halde, görev; (yanlızca bir sosyalist olarak değil, insan denen canlı türünü yaşatma içgüdüsüyle hareket eden bir insan olarak bile görev): Öncelikle uluslararası finans - kapitalin egemenliğine; Emperyalizme son vermektir.

Çünkü emperyalistler, yalnızca yeryüzü insanlığının üçte birini oluşturan sömürge ve yeni - sömürge halkların gelişimini engellemekle; geri ülkeleri işsizliğe, pahalılığa, açlığa mahkûm etmekle; yalnızca emperyalist metropollerde yaşayan diğer üçte bir insanlığın işsizlik ve enflasyon altında ezilmesine; maddî - manevî yozlaşmasına yol açmakla kalmıyorlar. Sosyalist ülkelerde yaşayan diğer üçte bir insanlığın da gelişmesini, Emperyalizmin tehditlerine karşı koymak için milyarlık fonları silahlanmaya harcama zorunda bırakarak, engelliyorlar.

Yeryüzünden emperyalizmi silip süpürecek biricik güç: Dünya Proletarya Ordusudur. Ama bu ordu bugün, teorik ve örgütsel olarak silahsız, birlikleri dağınık, koordinasyonsuzdur. Tüm birlikleri bir tek iradeye göre hareket ettirebilecek merkezî bir örgütten ve önderlikten yoksundur.

Bugün dünyanın dört bir yanındaki proletarya birlikleri, bugünkü düzen içinde ve onun sonuçlarıyla mücadele eden çete savaşlarıyla oyalanmaktadır. Bu tür mücadeleler, (ekonomik - reformist mücadeleler) ve bu mücadelenin gereklerine göre şekillenmiş örgütler (sendikalar, yuvarlar; «kitle partileri») belki proletaryanın **savunma savaşları** için uygun olabilirler. Ancak, **kesin sonuç alıcı zafer, düzenli ordu savaşı** ve meydan muharebesi (topyekün savaş) gerektirdiğinden, dünya proletaryasının birliklerini, yeryüzünden emperyalizmi silme görevini yapabilecek bir yapıya kavuşturmak; yani **merkezîleştirmek; eğitmek** ve **yeniden örgütlemek** gerektirmektedir.

Dünya proletaryası, bu kesin sonuç alıcı savaşı verebilecek bir örgüt yapısına sahip olamadan; bir tek iradeye göre hareket eden bir ordu biçiminde örgütlenmeden: yeryüzünden emperyalizmi yoketme; üretici güçleri zincirlerinden boşandırma görevini başaramaz... Başaramazsa da insanlık yokoma tehlikesini başından defedemez. Açlık, sefalet, zulüm, maddî - manevî çöküntü son bulamaz.

O halde önümüzdeki **görev:** dünya proletaryasının kesin sonuç alıcı bir savaşı başaracak tarzda örgütlenmesini; yani dünya proletaryasının bir tek ordusunun kurulmasını sağlamaktır. Daha açık konuşursak: ENTERNASYONALİ YENİDEN ÖRGÜTLEMEKTİR; LENİN DÖNEMİNİN DEVRİMCİ III. ENTERNASYONALİNİ REORGANİZE ETMEKTİR.

Proletarya, bu görevi başarmadan yeryüzünden finans - kapital egemenliğini kaldıramaz. Emperyalizmi yok etmeden de herhangi bir ülkede, sosyalist toplumun yüksek aşamasını (: Komünist toplumu) kuramaz. Diğer bir deyişle, her ülke proletaryasının, kendi ülkesine has azamî programı; yani kendi ülkesinde komünist toplumu: (bayraklara **«herkesten yeteneğine göre; herkese ihtiyacına göre»** yazabilen toplumu) gerçekleştirmesi için bile, önce, emperyalizmi yeryüzünden silecek ordunun bir parçası olarak hareket etmesi gerekmektedir.

Görev: Dünya Partisi'ni reorganize etmek olduğuna göre, **«ana halka»** bu olduğuna göre: bütün görevlerimiz bu göreve göre şekillenmelidir.

Dünya Partisi, Dünya Proletaryasının savaş örgütü nasıl örgütlenebilir?

Birleşmek için, birleşmeden önce **sınırları çizmek** gerekmektedir.

Bu sınırlar, Bilimsel Sosyalist Teori temeli üzerinde, Lenin'in bir parti birliği için gerekli olarak gördüğü **program, strateji, taktik**'te ve **örgüt prensipleri**'nde çizilecek sınırlar olmalıdır.

Diğer bir deyişle, önümüzdeki görev Dünya Partisi'nin dayanması gereken programın, stratejinin, taktiğin ve örgüt prensiplerinin netçe belirlenmesidir.

Parti'nin dayanacağı teorik temel: Marksizm - Leninizmdir. Ancak Marksizm - Leninizm, yarım asra yakın zamandan beri, bugün işçi hareketine egemen olan partilerce, tüm devrimci özünden soyutlanmıştır. Teorinin devrimci **özünü**, Hikmet Kıvılcımlı, tahriflerden **korumuş, yaşatmış** ve **geliştirmiştir.**

O halde, öncelikle Hikmet Kıvılcımlı'nın eserlerinde yaşayan, **öğretinin** bu devrimci özü korunmuş ve geliştirilmiş halinin **propagandasını yapmak,** diğer ulusların devrimcilerine tanıtmak başta gelen görevdir.

Bunun yanı sıra, gerek Dünya Partisi'nin, gerek bu partinin şubelerini oluşturacak tek tek partilerin, bu teori temeli üzerinde **programını, stratejisini, taktiklerini** ve **örgüt prensiplerini** formüle etme; bu yönde araştırmalara girme görevi de önde durmaktadır.

Geleneklerin, alışkanlıkların muazzam gücü hiç bir zaman gözden kaçırılmamalıdır. Dünya Proletaryasının savaş örgütü, bugün egemen olan ilkel görevlerin ve yapıların direncini kırmak için sıkı bir savaş verilmeden örgütlenemez.

Bugün egemen olan ilkelliği yenmek için, yalnızca pratikte bu ilkelliğin olumsuzluklarının ağır basmaya başlaması, gözle görülür bir hal alması yetmez. İlkelliğin oluşturduğu alışkanlıklara, kavramlara karşı bir savaş, ilkelliğin nedenlerini ve sonuçlarını teorik olarak açmak, nasıl aşılacağını göstermek gerekir.

Bu görev ise ancak, dünya ölçüsünde merkezi, tüm belli başlı dillerde yayınlanabilen kollektif ajitatör, propagandist, örgütleyici bir yayın organı ile başarılabilir.

«Ne Yapmalı?»yı yeniden okumalıyız. Ama 1900'ler Rusya'sı açısından değil; 1979 Dünya'sı açısından. Onun sanki bugün için yazılmış olduğu hayretle görülür. Ve oradaki görevler, dünya ölçüsünde, esas olarak aynen bugün de gündemdedir. Önümüzdeki görev: bir bakıma, **Ne Yapmalı**'yı yeniden yazmaktır.

«Ne Yapmalı?» Ekonomizmin Teori, Politika, Örgütlenme anlayışı bakımından eleştirisidir. Bugün de dünya sosyalist hareketine aynı ilkel politika anlayışı, aynı ilkel örgütler ve örgütsel çalışmalar egemendir. Ve Dünya Proletaryasının Partisi, bu egemenlikle savaş içinde doğabilir.

Yanlız bugün önümüzde, farklı olarak bir görev daha duruyor. Bugün dünyada proletaryanın enternasyonal partisi olduğu iddiasında olan bir örgüt var: Dördüncü Enternasyonal denen, Troçkist teori, program, taktikler ve örgüt prensiplerine göre örgütlenmiş bir yapı var.

Dördüncü Enternasyonal ile, tüm sorunlarda ayırıcı sınırların çizilmesi; bu örgütün teori, strateji, taktik, örgüt ilkelerindeki zaafların tesbit ve teşhir edilmesi: Üçüncü Enternasyonalin reorganizasyonu görevine bağlı, **ertelenemez** ve **kaçınılamaz** bir görevdir.

Bütün bu muazzam görevlerin bilincine varmış olan Türkiye Proletaryasının önündeki bir görev de; bütün bu görevleri başarabilmek için, bugün ülkenin içinde bulunduğu bunalımda devrimci partisi etrafında hızla örgütlenip, köylülükle ittifak kurarak, Türkiye'de finans - kapital ve tefeci - bezirgân sınıfların sömürü ve tahakkümüne son vermektir.

Görev başına yoldaşlar!..

SOSYALİST

ÜÇ TUR BAYRAM

SINIRI NE ÜMMETLE, NE MİLLETLE ÖLÇÜLEMİYEN, TÜM İNSANLIK İÇİNDEKİ İŞÇİ SINIFI'NCA KUTLANAN 1 MAYIS: SINIFSIZ TOPLUMUN; GELECEĞİN SOSYALİST DEVRİMİNİN BAYRAMIDIR. HATTA HENÜZ BİR BAYRAM BİLE DEĞİLDİR. BİRLİK VE MÜCADELE GÜNÜ'DÜR. 1 MAYIS'LARIN GERÇEKTEN BAYRAM GİBİ YAŞANACAĞI GÜNLER İÇİN, İŞÇİ SINIFININ BİRLİK VE MÜCADELE GÜNÜDÜR.

1 MAYIS'TA GÖREVIMİZ: 1 MAYIS GÖSTERİLERİNE KALABALIK OLARAK KATILMAKTAN ÖNCE; KATILACAK İŞÇİLERE GERÇEKTEN DEVRİMCİ PAROLALARI BENİMSETMEKTİR. O ALANDA BÖYLE GERÇEKTEN DEVRİMCİ PAROLALARI HAYKIRACAK BİR İŞÇİ SINIFI ÇEKİRDEĞİ KISA ZAMANDA İŞÇİ SINIFININ DEVRİMCİ İÇGÜDÜSÜNÜN YANKISINI BULACAKTIR. ORADA REFORMİZMİN EGEMENLİĞİNE SON VERME YOLUNDA ÖNEMLİ BİR ADIM ATILACAKTIR. VE DEVRİMCİLER İLE REFOMCULARIN YOL ARKADAŞLIĞI BİTECEK; BURJUVA LİBERALLER, BURJUVA SOSYALİSTLERLE PROLETARYA BIÇAK GİBİ ORTASINDAN KESİLECEKTİR.

«Bütün dünya işçilerinin büyük bayramı» (Lenin) olan 1 Mayıs'ı diğer bayramlardan ayıran başlıca özellikler nelerdir?

Ta ilkel sosyalist toplumdan beri, insan toplumunun gelişiminin belli başlı aşamaları daima bayramlaştırılmıştır.

En iyi bildiğimiz kurban bayramını düşünelim. Kurban bayramı, insanın AVCILIK'tan ÇOBANLIĞA geçişinin; bu büyük DEVRİM'in anısından kaynaklanır.

Aşağı barbarlık konağında insanlar henüz hayvanları ehlileştirmeyi bilmiyordu. İnsanlar gıdalarını toplayıcılık ve avcılık yoluyla sağlıyorlardı. Bu yolla ise, av her zaman bol olamayacağından açlık ve kıtlık toplulukların sık sık başına musallat oluyordu. Bunun soncu olarak ta, kabilenin nüfusunun fazla artmaması için genellikle çocuklar veya yaşlılar **kurban** ediliyordu.

Daha sonra insanlar avladıkları hayvanları ehlileştirmeyi; kendi denetimleri altında üretmeyi öğrenince; diğer bir deyişle AVCILIK'tan ÇOBANLIĞA sıçrayınca tüketim nesneleri bollaştı, çocukları veya yaşlıları kurban etme gereği kalmadı. Çünkü sürü ekonomisi sayesinde çok daha büyük nüfusları besleme olanağı doğmuştu.

İşte, ilkel sosyalist insanlar, üretici güçlerde dolayısıyla üst yapıdaki bu büyük devrimi, hem de hiç yalansız efsaneleştirerek (İbrahim oğlunu keserken melek Koçu getirir.) kutsal bayram yaptılar. Daha sonra İslâmlık onun işlevinde bazı değişiklikler yaptı ise de kaynağında: aşağı barbarlığın AVCILIK ekonomisinden barbarlığın SÜRÜ ekonomisine geçiş vardır.

Hemen bütün dinî bayramların temelinde bu tür büyük devrimler vardır. Bahar aylarına denk gelen dinî bayramlarında (NEVRUZ gibi) sürü ekonomisinden, toprak ekonomisine geçişi simgelediği düşünülebilir.

Kapitalizm öncesi dönemin bayramları bir ÜMMET tarafından kutlanan bayramlardır. Bugün dünyada dinî bayramları kutlayan insanların oranı giderek AZALMAKTA ve zaten pratik olarak, modern kapitalist ilişkilerin yaygınlaşmasıyla birlikte işlevlerini yitirmektedirler. Özellikle dinî bayramlardan söz ederken «eski bayramların tadı yok» denmesinin nedeni budur.

Kurban bayramını düşünelim. Eskiden —yani ortada proleterler ve kapitalistler yok iken— insanlar arasında komşuluk gibi, küçük üretim temeline dayanan üst-yapı münasebetleri var iken, hali vakti yerinde olanlar kurban kesip yoksullara dağıtırlarmış. Ama artık, bugünün bilinçli proleterini patronlar 1-2 kiloluk kurbanlık etle kandıramıyorlar. Proleterler biliyor ki, Patron'un sahiplendiği bütün değerleri yaratan kendi işgücüdür. Proleter, kimin alınteriyle kime «hayır» yapıyorsun diye düşünmektedir. Ve proleterin uyandığını gören kapitalistler de artık, eskisi gibi göz boyamak için bile kurban kesmeyip Uludağ'a veya bir Avrupa ülkesine «Bayram Tatili» yapmaya gidiyor. Onun için «eski bayramların tadı» kalmıyor.

Dinî bayramlar ÜMMET'çe kutlanır dedik. Bir de MİLLET'çe kutlanan bayramlar vardır. Bunlara **«MİLLÎ BAYRAMLAR»** denmektedir. Millî Bayramlar da, genellikle derebeyliğin yerini Kapitalist sınıfın almasının ifadesidirler. Burjuvazi iktidarı aldığı zaman ya da bu gidişin başlıca aşamalarını Bayram olarak ilan etmiştir. Millî bayramlar gerçekte burjuvazinin bayramlarıdır. Millet içindeki işçi ve köylüleri ilgilendirmezler. Bir işçinin millî bayramı kutlaması demek; kendi ücretli köleliğinin düzenini kutlaması demektir.

Ancak Burjuvazi, Klasik kapitalizmin geliştiği ülkelerde, bir yandan kendi bayramını TATİL günü yaparak; diğer yandan kapitalist ilişkiler sayesinde toplumsal refahı derebeyliğe göre arttırarak kendi bayramını hiç olmazsa bir ölçüde ezilen sınıflara benimsetebilmiştir.

Bizde ise Kurtuluş Savaşı özünde bir Millî Burjuva devrimi olduğu için, hemen bütün Millî Bayramlar Kurtuluş Savaşından kaynaklanır. 19 Mayıs, 23 Nisan ve 29 Ekim gibi...

Her ülkede millî bayram bir tane iken, bizde niye bu kadar çoktur? Türkiye'nin burjuvazisi korkak ve cılızdı. Kapitalist ilişkiler millete refah değil sefalet getirdi. Bu durumda Burjuvazi kendi ideolojisini yayabilmek; ulus bilincini egemen kılabilmek için, birkaç bayram (ki birkaç tatil; izin demektir) ile kendi egemenliğini benimsetmeyi denedi. İşçiler ve Köylüler —genellikle şehir küçük-burjuvazisi dışındaki halk kitleleri— burjuvazinin bu bayramlarının bir nimetini görmedikleri için, hiçbir zaman millî bayramlara kanları öyle fazla ısınmamıştır. Ama, sabahın köründen, akşamın karanlığına kadar hergün süren çalışmalarda bir mola yerine geçtiği için de, biz bu bayramı kutlamayız dememişlerdir.

Ama, işler burda bitmiyor.

20. yüzyılla birlikte, Kapitalist sınıfın yerini, finans-kapital aldı. Kapitalist sınıf 19. yüzyılda, nisbeten ilerici idi. Finans-kapital ise gericinin gericisi. Bu gericiliği nedeniyle o, burjuvazinin devrimci döneminin anlamını bile silmeyi denedi. O zaman, Burjuvazinin devrimci çağını hatırlatan millî bayramlar; günleri ya unutturmaya; ya da anlamını çarpıtmaya çalıştı. Onları halka karşı bir silahlı gösteriye veya; şovenizm propagandalarına çevirmeye çalıştı.

Bunu en açık bizdeki millî bayramlarda görebiliriz.

Finans-kapital millî bayramlarda bir yandan devlet cihazının tüm hünerlerini sergiler. Uçakların gösterileri, polisler, askerler vs. hep son duruşmada gözdağı ve şovenizm kokar. Diğer yandan bayramın kaynağı olan olayın tüm anlamı, ilerici yanı, hamasî ve şoven sözler ardına gizlenir.

Bu durumda roller tersine döner, Kapitalistlerin bayramının bile ilerici yanını kabartılandırmak; o devrimci geleneğe sahiplenmek ezilen sınıflara düşer.

Bir diğer örnek de 27 Mayıs'tır. Finans-kapital onu kısa zamanda olmamışa çevirdi özellikle anılarından korktuğu için.

Son zamanlarda parababaları arasından yeni sesler çıkıyor. Çok bayram, dolayısıyla çok tatil olduğundan yakınıyorlar. Anlaşılan daha çok sömürebilmek; işçi sınıfına soluklanma fırsatı bile vermemek için, bayramları tatil olmaktan çıkartmaya niyetliler. Finans-kapital tahakkümüne karşı, millî bayramların anısını canlandırmaya çalışarak muhalefetini belli eden Yaban Burjuva zümreleri ürkütmemek için, parababalarının şimdilik işin üzerine pek gitmedikleri görülüyor.

Millî bayramlar, milletçe bile değil, milletin burjuva ve küçük-burjuva zümrelerince kutlanır. Kutlayan insan sayısı azamî Millet ile sınırlı olduğu için; dinî bayramlar kadar bile yaygın değildirler. Bir yandan işçi sınıfının bilinçlenmesi; diğer yandan finans-kapital gericiliği nedeniyle, millî bayramları da kutlayanların sayısı, dinî bayramlarda olduğu gibi azalmaktadır.

Bayramın kutlanışı bakımından da bir nitelik —heyecan— gerilemesi söz konusudur.

Sınırı ne **ümmet**le, ne **millet**le ölçülemiyen, tüm **insanlık** içindeki İşçi Sınıfı'nca kutlanan 1 Mayıs: sınıfsız toplumun; geleceğin sosyalist devriminin bayramıdır. Hatta henüz bir bayram bile değildir. **Birlik ve Mücadele Günü**'dür. 1 Mayıs'ların gerçekten bayram gibi yaşanacağı günler için, işçi sınıfının birlik ve mücadele günüdür.

1 Mayıs gerçi işçi sınıfının «bayramı»dır ama o gerçekten bir bayram olarak kutlandığı gün; yeryüzünde kapitalist sömürü ve zulmün kalmadığı gün: tüm insanlığın birleştiği bir bayram, ilk bayram ve tek bayram olacaktır.

Ve 1 Mayıs, bugün bile, **dünyanın her yerinde**ki insanlarca kutlanan **ilk** ve **tek** bayramdır. İşte bu sembolik olay bile, sosyalizmin nice insancıl bir düzen olduğunu kanıtlar. Dünya'nın dört bir yanında,

Yukarıda devlet, aşağıda ekonomi parababalarının egemenliğinden kurtarılmadıkça; işsizlik, pahalılık ve zulüm son bulmaz

ayrı milletlerden, ayrı dil ve dinlerden işçileri aynı günde, aynı ortak duygu ve düşünceyle dolduran bu olay: işçilerin hepsinin kardeş olduğunu; ancak işçi sınıfının yer yüzünden savaşı ve ulusal - dinsel vs. düşmanlıkları yok edebileceğini apaçık kanıtlar.

Gerek dinî, gerek millî bayramların aksine 1 Mayıs'ları her yıl **daha çok insan;** her yıl **artan bir heyecan**la kutluyor. 1 Mayıs gerek NİTELİK, gerek NİCELİK yönünden yücelen tek bayramdır.

Bunun en ilginç örneği Türkiye'dir. 1976'ya kadar Türkiye'de pek az işçi 1 Mayıs'ın Bahar değil de «İşçi Bayramı» olduğunu bilirdi. Birkaç yıl içinde, bunu bilmeyen kalmadı. 1 Mayısın birlik, mücadele günü olduğu, Taksim alanında verilen onlarca şehidin kanıyla hafızalara kazındı. Bugün yüzbinlerce işçi 1 Mayıs'ı birlik ve mücadele günü anmaktadır.

Yukarıda, 1 Mayıs'ın henüz bir bayram olmadığından; birlik ve mücadele günü olduğundan söz ettik. Ama Türkiye'de 1 Mayıs'a «İşçi Bayramı» diyenler ve onu bir «bayram» olarak kutlamaya kalkanlar da var... Gerçekten de 1 Mayıs alanında şu son birkaç yıldır kutlanan 1 Mayıs tam da bir **«bayram»** gibi kutlanmıştır; bir **«birlik ve mücadele günü»** gibi değil...

Öte yandan, daha da ilginç bir olgu; Türkiye sanayi üretiminin yarısına yakın bölümünü yapan; 1 milyona yakın ve Türkiye'nin en ileri proleterlerinin bulunduğu İstanbul'da 1 Mayıs alanını dolduranların çoğunun burjuva aydınlar; küçük - burjuva öğrenciler olmasıdır.

Bu iki olgu —bayram olarak kutlanma ve burjuva, küçük - burjuva zümrelerden insanların çokluğu— nereden kaynaklanmaktadır? Ve, ne yaparsak, 1 Mayıs alanını gerçekten proleterler doldurabilir, 1 Mayıs birlik ve mücadele günü olarak; şanına layık bir şekilde, proleterce kutlanabilir?

1 Mayıs'ın şimdiye dek neden bir «bayram» gibi kutlandığını ve proletarya dışı zümrelerin çoğunlukta olduğunu en iyi, oraya gelen o burjuva; küçük - burjuva zümrelerin isteklerini ifade ettiği parolalarda görebiliriz.

Geçen yılın 1 Mayıs'ında söylenen başlıca parolaları şöylece sıralıyabiliriz: **«Genel Grev Hakkı»; «NATO'ya CENTO'ya Hayır!»; «Faşizme Geçit Vermeyeceğiz»; «İşçi Sınıfının Düşünme ve Siyasal Örgütlenmesini Yasaklayan 141, 142'ye Hayır»; «Yaşasın DİSK»; «Vergi Yükü Emekçilerin Sırtından Kaldırılsın»; «İşçi Memur Ayrımına Hayır»; «İşçiyiz Güçlüyüz, Devrimlerde Öncüyüz»; «İş Yasasının 13., 17. ve 27. Maddelerine Hayır»; «MHP ve Ülkü Ocakları Kapansın, Faşist Yuvalar Dağıtılsın»** vs... (DİSK Dergisi, sayı: 3 (41) den 1978, sayfa: 10, 11, 12, 13, 14).

Bütün bu isteklerin hepsinin ortak yanı nedir? Özünde hepsi bugünkü düzen sınırları içindeki isteklerdir. **Bu isteklerin tamamının veya bir kısmının gerçekleşmesi bugünkü ekonomik ve sınıf ilişkilerine, yani bugünkü düzeni değiştirmeyi gerektirmez.** Bütün bu parolalar bir takım REFORM taleplerinden başka birşey değildirler. Bu reform taleplerini öne koyduklarına; haykırdıklarına göre: reformları **acil** bir sorun olarak görmektedirler. Onlar —bu talepleri öne süren sendikacı veya aydın baylar— bu düzen değiştirilmeden, işsizlik, pahalılık ve baskıların giderilebileceği hayalini yaymaktadırlar. Onlar, bu düzenin kökten değişmesinin **en acil, en gerekli** şey olduğunu inkâr etmekte; düzenin düzeltilmesini en acil ve gerekli bir şey olarak öne koymaktadırlar.

Peki, o halde soralım: **«Bu reformcu parolalarla; 1 Mayıs'ın "bayram" gibi kutlanmasıyla ve proletarya dışı insanların çokluğu bağlantısız mıdır?»** Hayır!..

Bütün dünyada olduğu gibi, Türkiye'de de egemen: finans - kapital zümresidir. Bu zümrenin egemenliğine karşı, finans - kapital dışı kapitalist zümrelerin ve o zümrelerin ideolojisine sahip aydınların muhalefeti, [Burjuva Sosyalizmi (TİP, TSİP, TKP); Sosyal Demokrasi (CHP) gibi biçimler altında] eski Liberal ütopyayı Reformcu parolalarla canlandırmaktadır.

Öte yandan, İşçi Sınıfının kendiliğinden bilinci hiçbir zaman sendikalizmi; ekonomizmi aşamaz. Sendikalizm ya da ekonomizm dediğimiz şey nedir? Son duruşmada ücret köleliği çerçevesinde; kapitalizm çerçevesinde işçi hakkını savunmaktır. Diğer bir deyişle, kapitalizmin yol açtığı kötülüklerin sonuçlarıyla mücadeledir, sebepleriyle değil. Sonuçlarla mücadelede, özünde reformlar için mücadeledir.

Bir reformist burjuva aydın da, bilinçsiz bir işçi de yukarıda sıraladığımız talepler için mücadele eder. Çünkü ikisi de reformisttir.

Bu nedenle, şimdiye kadarki 1 Mayıs'larda henüz **sendikal bilinci aşamamış** (dolayısıyla kendiliğinden burjuva ideolojisinin egemenliği altındaki) **işçi** ile **reformist burjuva aydın zümreler** tencereyle kapak gibi birbirine denk düşer.

Elbette bu durumda, burjuva ideolojisi ve politikasının muazzam egemenliği altında düzeni değil sonuçlarını değiştirmeyi hedefleyenler günü bir bayram gibi; burjuvaziye has görünümler ve duygusallıklar içinde kutlarlar. Bu bayram havalarında burjuva reformizmi, adeta **işçi sınıfı üzerindeki kayıtsız şartsız egemenliğini;** sendikalarla birlikte **kutlamaktadır.**

1 Mayıs'ın davullu zurnalı bir gösteriye dönüşmesi; klasik bir bayram gibi kutlanması ve 1 Mayıs alanını işçi sınıfından ziyade aydın zümrelerin doldurması, bütün bunlar, Türkiye Proletaryasının çekirdeğinin henüz ekonomik mücadele —kapitalizmin sonuçlarıyla mücadele— bilincini aşamadığını, dolayısıyla burjuva reformizminin ideolojik ve siyasî egemenliği altında olduğunu gösterir.

Bu nedenledir ki, 1 Mayıs alanında Reformcu parolalar haykırılmakta; ve 1 Mayıs alanı burjuva reformizminin isteklerini haykırdığı bir alan olduğu için de, burjuva zümreler alanda çoğunluğu oluşturmakta: bunun sonucu olarak ta, 1 Mayıs bir davullu zurnalı boşalma günü olmaktadır.

1 Mayıs, gerçekten bir «Birlik ve Mücadele Günü» olarak; gerçekten proleterce bir «bayram» anlayışla; ve gerçekten proleter kitlelerce kutlanabilir ve kutlanmalıdır. Ama bunun şartı, biçimleri yaratan **özü;** yani proletaryanın bilincini geliştirmektir. Bunun şartı: proletaryanın reformizmin etkisinden kurtulabilmesidir. Bunun şartı: sendikal bilincin aşılması; ücret köleliğini ortadan kaldırmak üzere mücadelenin işçi kitlelerince gündeme koyulmasıdır. Bunun şartı: 1 Mayıs alanında reformist değil, devrimci sloganların haykırılması; hedeflerin dile getirilmesidir.

Biz iddia ediyoruz: 1 Mayıs alanını, reformist değil, devrimci parolalarla; düzenin sonuçlarını düzeltmeyi değil; düzeni değiştirmeyi gündeme koyan sloganlarla doldurduğumuz zaman; şimdiye kadarki yol arkadaşı burjuva aydın zümreler artık görünmez olacak; 1 Mayıs gösterileri burjuva liberalizminin desteğini ve toleransını yitirecek; 1 Mayıs davullu zurnalı bir gösteri olmaktan çıkıp bir birlik ve mücadele günü olacak; alanı gerçek proleterler dolduracak ve işçi sınıfının devrimci köylülükle ittifakı gerçekleşebilecektir.

Onun için, bu 1 Mayıs'ta görevimiz: 1 Mayıs gösterilerine kalabalık olarak katılmaktan önce; katılacak işçilere gerçekten devrimci parolaları benimsetmektir. O alanda böyle gerçekten devrimci parolaları haykıracak bir işçi sınıfı çekirdeği kısa zamanda işçi sınıfının devrimci işgüdüsünün yankısını bulacaktır. Orada Reformizmin egemenliğine son verme yolunda önemli bir adım atılacaktır. Ve devrimciler ile Reformcuların yol arkadaşlığı bitecek; burjuva liberaller, burjuva sosyalistlerle proletarya bıçak gibi ortasından kesilecektir.

Kimi küçük - burjuva sosyalistleri de, 1 Mayıs'ın davullu zurnalı bir gösteriye dönüşmesini eleştirdiler. Ama onların eleştirileri biçime yönelik, teknik eleştiriler olmaktan öteye gitmedi. Çünkü özde kendileri de aynı reformizmin etkisi altındaki parolaları haykırıyorlardı. Onlar, o davullu zurnalı kutlayışın ardındaki nedeni, yani 1 Mayıs'ta söylenenlerin içeriğini göremiyorlardı. O içeriğin biçimi belirlediğini anlayamıyorlardı.

Şimdi biz, gerçekten devrimci parolalarla çıktığımız zaman, küçük - burjuvazinin kararsızlığı, reformizm ve liberalizm arasındaki yalpalamaları en kör gözle bile görülecek ve somutlanacaktır.

Tekrar ediyoruz. Ne zaman ki, şimdiye kadar söylenen parolaların reformist olduğu; ve reformist parolaların hangi sınıfın çıkarına hizmet ettiği ileri işçilerce anlaşılır; düzenin sonuçlarıyla uğraşan taleplerin yerini SOMUT DEVRİMCİ TALEPLER, yani işçi sınıfının en az devrim programı olan Vatan Partisi programındaki talepler bütünlüğü alır, işte o zaman, 1 Mayıs gerçek bir birlik ve mücadele günü gibi kutlanmış olur. Ancak o zaman, alanları gerçekten proleter kitleler doldurur.

Ve bütün bunların gerçekleşmesi bugün artık mümkündür. Türkiye İşçi Sınıfı'nın bilinçli öncüsü olan Vatan Partisi, son kongresinde burjuva ideolojisinin egemenliğini kırdı; reformistleri püskürttü. Küçük ama gerçek bir devrim, bir nitelik değişikliği başardı. Şimdi iş, bu nitelik değişiminin en geniş işçi sınıfı kitlelerine yayılması, nicel gelişmesine kalmıştır. Şimdi iş, reformizmden kurtuluşun en geniş işçi sınıfı katlarına dalga dalga yayılmasına kalmıştır.

Türkiye İşçi Sınıfı ve onun öncüsü Vatan Partisi bu görevin de altından kalkacaktır. Ve bu 1 Mayıs bu yolda önemli bir adım olacaktır.

O halde Görev Başına Yoldaşlar!..

Reformist parolaların gerçek anlamını bıkmadan çevremizdeki işçi kardeşlerimize anlatalım.

Reformizmin devrimci işçi sınıfı üzerindeki siyasî (politik) ve fikrî (ideolojik) egemenliğine son verelim.

1 Mayıs'ı davullu zurnalı bir gösteri değil; işsizlik ve pahalılıktan yanan halkın, birkaçbin parababasının düzenini korumak için kurban edilen milyonların gerçek BİRLİK ve MÜCADELE GÜNÜ kılalım. Kılalım ki, çocuklarımız 1 Mayıs'larda gelecekte bayram yapabilsin.

İşçi Sınıfının en az devrim programının ifadesi olan Vatan Partisi Programını gerçekleştirmeyi en acil görev olarak öne koyalım, sloganlaştıralım.

Devrimci taleplerimizi somut ve veciz bir şekilde ifade eden sloganlar yaratalım.

O halde Görev Başına İşçi Arkadaşlar.

1 Mayıs gösterilerinde şu parolaları bayraklaştıralım:

— HÜKÜMET DEĞİL DÜZEN DEĞİŞİKLİĞİ

— KAHROLSUN BİR AVUÇ PARABABASININ SÖMÜRÜ VE VURGUN DÜZENİNİ YAŞATMAK İÇİN MİLYONLA HALKI İŞSİZLİK VE PAHALILIK CEHENNEMİNDE ÖLDÜRENLER

— KAHROLSUN İŞSİZLİK VE PAHALILIKTAN YANAN EMEKÇİLERE HÜRRİYETİ DEĞİL DE SIKIYÖNETİMİ LAYIK GÖRENLER

— 300 BANKA VE ŞİRKET BEYİ İLE, 3000 TEFECİ - BEZİRGÂN AĞANIN EKONOMİK - POLİTİK EGEMENLİĞİNE SON

— BUNALIMDAN ÇIKIŞIN TEK YOLU, HALKIN GİRİŞİM, ÖRGÜT VE KONTROLU İLE GERÇEKLEŞTİRİLECEK UCUZ DEVLET, ŞUURLU TİCARET VE TOPRAK REFORMUDUR

— KAHROLSUN PARABABALARININ EGEMENLİĞİ İÇİN MİLYONLARI İŞSİZLİĞE VE PAHALILIĞA KURBAN EDENLER

— İŞSİZLİKTEN, PAHALILIKTAN, ZULÜMDEN KURTULMANIN TEK MÜMKÜN VE GEREKLİ YOLU: 3300 PARABABASININ EGEMENLİĞİNE SON VERMEKTEN GEÇER

— PAHALILIĞIN NEDENİNİ İŞÇİNİN, KÖYLÜNÜN GELİRİNDE GÖRENLER PARABABALARININ UŞAKLARIDIRLAR

— BİRKAÇ BİN PARABABASINA ONMİLYONLARCA EMEKÇİ Mİ, ONMİLYONLARCA EMEKÇİYE PARABABALARININ SÖMÜRÜ VE VURGUN DÜZENİ Mİ KURBAN EDİLECEK? MESELE BUDUR

— KIRK MİLYON FAKİR HALKI YAKMAYALIM DÖRTBİN PARABABASININ SÖMÜRÜ - VURGUN - ZULÜM DÜZENİNİ YIKALIM

— YUKARIDA DEVLET, AŞAĞIDA EKONOMİ PARABABALARININ EGEMENLİĞİNDEN KURTARILMADIKÇA; İŞSİZLİK, PAHALILIK VE ZULÜM SON BULMAZ

Bunlar şimdilik düşünebildiklerimiz. Meselenin özünü ve Vatan Partisi Programı'ndaki teklifleri kavrayan her işçi, elbette çok daha veciz sloganlar bulabilir.

Görev başına yoldaşlar.

Reformcu hayallere ve reformcu hayalleri yayan sloganların egemenliğine son verebilmek için... GÖREV BAŞINA!..

SLOGANLAR ÜZERİNE

Her mitingte, toplantıda, bildiride daima birtakım sloganlar kullanılmaktadır. Sloganlar, belli bir fikri, kısa ve özlü bir şekilde ifade eden cümlelerdir.

Bugün, sloganlar ne derece kolay söyleniyor ve ne derece çarpıcı ise o kadar tutulmakta, o kadar heyecan vermektedir. Pek çok, henüz siyasî tecrübe ve bilinçten yoksun işçi söylediği, duyduğu ya da okuduğu sloganın parlaklığına kapılmakta; toplulukla bir slogan söylemenin heyecanıyla mest olmaktadır.

Politika (Sınıf Mücadelesi) ise, kendi kendini tatmin ya da heyecan aracı değildir. İşin bu yönüne kapılanlar, başka sınıflar tarafından daima aldatılmaya mahkûmdurlar. Heyecan arayanlara, bağırarak mest olmak isteyenlere futbol stadyumlarını salık veririz.

Şu ya da bu sloganın hangi sınıfın çıkarlarını savunmaya yaradığını göremeyen; parlaklığına aldanan emekçiler daima zengin sınıflar tarafından aldatılmaya mahkûmdurlar.

Sloganlar (şiarlar) politikada bir **rozet** değildirler. Ancak son yıllarda, nasıl her futbol takımı taraftarlarının kendine has sloganları varsa öyle, sloganların bir rozet olarak kullanıldığı da görülmektedir. Dev - Yol'un sloganı: **«Tek Yol Devrim»**, Kurtuluş'un sloganı: **«Kurtuluşa Kadar Savaş»**, TSİP'in sloganı: **«İş, Ekmek, Hürriyet»** vs. dir.

Sloganların bu tarz kullanımında, sloganlar gerçek işlevlerini yitirmekte, özel bir işaret, bir amblem, bir **«alameti farika»** işlevi görmektedirler. Ve bu tür **«alameti farika»** sloganlar, bu nitelikleriyle, son duruşmada, proletaryanın acil devrimci görevlerini ifade etmedikleri için, burjuvazinin değirmenine su taşırlar.

Sloganın gerçek işlevi nedir? Slogan yapılması **derhal** gerekli görülen talep veya teklifleri veya görevleri formüle etmelidir. Her sınıfın kendi çıkarı açısından, en acil olan, yapılması derhal gereken şey farklı olduğundan, sınıfların; dolayısıyla o sınıfları temsil edip yöneten siyasî partilerin sloganları başka başkadırlar.

Örneğin, bugün Demirel, Türkeş, Erbakan gibi parababalarının partilerinin önderleri, şimdi **«Hükümet İstifa»**, **«Erken Seçim»** gibi soganarı haykırıyorlar, bu sloganları halk kitlelerine benimsetmeye çalışıyorlar. Niçin? Temsil ettikleri parababalarının düzenini korumak için... Hükümet değişikliği istemektedirler ki, emekçi halk düzen değişikliği istemesin... Demirel, Türkeş, Erbakan gibilerine göre bunalımın nedeni, parababalarının sömürü ve tahakkümü değildir. Halbuki biz biliyoruz ki, bu sömürü ve tahakküm ortadan kaldırılmadıkça ne işsizlik, ne pahalılık son bulmayacaktır. Demek erken seçim ya da Hükümet değişikliğini en acil, ekmek - su kadar gerekli gören ve göstermeye çalışanlar parababaları ve onların partileridir. Hükümeti değiştirmelidirler ki, halkın gözüne kül atıp bir müddet daha düzenlerini sürdürsünler. Hükümet değişikliğini ya da erken seçimi halkın gündemine koyabilsinler ki halk kendi gündemine düzen değişikliğini koyamasın.

Peki iktidarın sloganı nedir? En acil görev olarak milletin önüne koyduğu nedir? O şimdi, dün binbir vaatle kandırdığı halka oturun oturduğunuz yerde, eşek gibi çalışın, az yiyin az için ki ihracat yapalım, ekonomiyi «dar boğaz»dan çıkaralım diyor. CHP'nin şimdi en acil olarak gördüğü iş, milletin köle gibi —tabii iş bulursa— çalışması; sabretmesi. Sabretsin ki, bir kaç bin parababasının egemenliği için 40 milyon insanı kurban eden CHP, parababalarını rahata kavuştursun.

Demek iktidarın da, muhalefetin de en acil sorun olarak gündeme koyduğu görevler, hep, eninde sonunda **parababalarının egemenliğini korumaya** yarıyor. **Bu egemenliği yoketme görevini halkın gündemine koymasını engelliyor.**

Peki, bir de kendine «Sosyalist» diyen partiler var, onlar ne diyor?.. TİP, TSİP, TKP, SDP, TEP gibi partiler. Onların sloganları neler? Yani derhal yapılması gereken olarak gördükleri, halkın gündemine koydukları sloganlar neler?

Bu partilerin sloganlarından, geçen 1 Mayıs gösterilerinde söylenmiş olan başlıcalarını aşağıda tek tek ele alacağız. Ayrıca bu arada DİSK'in de sloganlarını inceleyeceğiz; tek tek tahlil edeceğiz. Ama, biraz sonra açıkça göreceğimiz gibi, bu sloganların bir tek **ortak özelliği** vardır. **En acil görev** olarak, işçi sınıfının ve halkın gündemine **devrimci bir değişikliği değil** yani ekonomi ve politikada parababalarının egemenliğine son verecek talepler bütünlüğünü ve son vermeyi değil, bir takım **reformları** koymaktadırlar.

Bunların ekmek - peynir kadar gerekli ve acil gördükleri, düzen değişikliği değil, bugünkü düzen çerçevesinde bir takım iyileştirmelerdir. Ve böylece onlar, işçi sınıfı ve diğer halk kitleleri üzerinde reformist hayaller yaymakta; işçi sınıfı ve halkın düzeni değiştirmeyi gündeme koymasını engellemekte, yani eninde sonunda egemen sınıflara hizmet etmektedirler.

Onların aksine ise biz, bugün en acil, **ekmek - peynir kadar gerekli şeyin bugünkü düzene son vermek olduğunu söylüyoruz.** İşte, Vatan Partisi'ni bütün diğer Parti ve Siyasetlerden ayıran **en temel ayrılık** budur.

Bizim, düzen değişikliğini, yani işçi sınıfının minimâ programını, yani devrim fikrini böyle EN ACİL GÖREV OLARAK KİTLELERİN GÜNDEMİNE koymamıza, kimi küçük - burjuva ve burjuva sosyalistleri, **«ütopya»** olarak bakmaktadırlar. Etiniz, budunuz ne ki bu sloganları işliyorsunuz demektedirler.

Hayır, örneğin bir 141 - 142'nin kalkmasını isteyenler, sanki 141 - 142 kalksa halk işsizlik ve pahalılıktan kurtulacakmış gibi, sanki halkın işsizlik ve pahalılıktan kurtulması 141 - 142'nin kalkmasından daha sonra gelen, daha az acil bir görev gibi koyarak, kendileri REFORMİST HAYALLER YAYIYORLAR. Gerçek ütopyacı, bize ütopyacı diyenlerdir. Çünkü onlar, devrimden başka yollarla halkın refaha erebileceği, demokrasi olabileceği ham hayallerini yayıyorlar.

Etiniz, budunuz ne ki, devrimi en acil görev olarak gündeme koyuyorsunuz, diyenlere cevabı Lenin versin:

«Önceden devrim olup olmayacağını bilemeyiz. Bu tartışılmaz, "kutsal" ama boş gerçek yeniliklere kapalı kişileri tamamen tatmin etse bile, marksistler için durum aynı değildir: Marksistler, bu yanıtla tatmin olmazlar, kendilerinin ve bütün Sosyal - Demokrat işçilerin propagandasının devrimin olup olmayacağını belirleyen faktörlerden biri olduğunu belirtirler. Çünkü, politik grevlere katılan yüz binlerce işçi, ordunun değişik öncü güçleri, bize, yani partimize nereye gidilmesi, neyin adına ayaklanılması, nereye varılması, başlayan tırmanışı devrim aşamasına dek geliştirmeli mi yoksa reformlar için yöneltilmeli mi, diye soruyorlar.

«(...)

«Bizim yanıtımız, anayasal reformların ütopik karakterinin eleştirilmesi, bu reformlardan birşey beklemenin çok yanlış olduğunun açıklanması, bütün olanaklarla ve hiç bir kısıntıya uğratmaksızın d e v r i m c i t ı r m a n ı ş ı n geliştirilmesine yardımcı olunmasını, bunun için seçim kampanyasından yararlanılması gereğini kapsar. Devrimin oluşu ya da olmayışı y a l n ı z c a bize bağlı değildir. B i z , HİÇ BİR ŞEKİLDE BOŞA GİTMEYECEK GÖREVİMİZİ YAPACAĞIZ. BU KİTLELERİN DERİNLİKLERİNE PROLETER ÖZGÜRLÜK VE DEMOKRASİ TOHUMLARI ATMAKTIR. BU TOHUMLAR M U H A K K A K Kİ GELİŞİP ÖNCE DEMOKRATİK DEVRİMİ, SONRA DA SOSYALİST DEVRİMİ VERECEKTİR.» (V. İ. U. Lenin: **«Reformistlerin ve Devrimci Sosyal - Demokratların Platformları»**, Biz majiskülledik).

Evet, biz devrimci ve gerçekten demokrat sloganlar etrafında toplanmalıyız. Ama özellikle —çok kullanılan— hangi sloganlar etrafında toplanmamalıyız?.. Bunu geçen 1 Mayıs'a egemen olan sloganları inceleyerek görelim.

* * *

«İlerleme» denen en tipik ve itibarlı burjuva sosyalizminin görüşleri doğrultusunda yayın yapan ÜRÜN dergisinin 1978 1 Mayıs'ından sonra çıkan Haziran sayısında şu satırlar okunuyor :

«Türkiye İşçi Sınıfı, emperyalizme, faşist tehlikeye, ekonomik bunalımın yükünü halkın sırtına yükleme yeltenişlerine, işsizliğe, pahalılığa karşı, gerçekten güçlü, yığınsal bir çıkışla savaş bayrağını yükseltti. Bu savaş bayrağında, "NATO'dan Çıkılsın, Amerikan Üsleri Sökülsün, İkili Kölelik Anlaşmaları Yırtılsın, Faşist Cinayet Şebekeleri Dağıtılsın, Faşist Cinayetlerin Hesabı Sorulsun, İş, Ekmek, Barış, Özgürlük, Bağımsızlık ve Sosyalizm" belgeleri yazılıdır.» (ÜRÜN, sayı: 48, sayfa: 63).

Bu sloganları (İlerlemece'si: **«Belgeleri»**) işçi sınıfının ne derece yükselttiği ayrı konu. (Ve eğer gerçekten işçiler yükseltmişse bu işçiler üzerindeki reformist burjuva sosyalizminin etkisinin ifadesidir). **«İlerleme»**nin işçi sınıfının gündemine koyduğu bu sloganlar hepsi bugünkü ekonomi ve sınıf ilişkileri içindeki reform taleplerinden başka bir şeyi ihtiva etmezler. Bu sloganlar bugünkü ekonomi ve sınıf ilişkilerini kökünden değiştirmeyi en can alıcı sorun olarak öne koymamaktadırlar. Sözde Sosyalizmden de sözederler. Ama **şimdi** sırası değildir!.. Bu tarz ele alış yeni bir şey değil. Burjuva sosyalizminin eski huyudur. Bunlar için Lenin şunları yazıyor :

«Cumhuriyet sloganından vazgeçmiyorlar. Ne büyük riyakârlık! Onu herhangi birinin açık olarak anlayacağı tartışmalarda yeterince "açıklamakla" yetiniyorlar. (Bizim burjuva sosyalistleri de ne devrimden, ne sosyalizmden vazgeçmiyorlar! Ama yanlızca "açıklıyorlar" o kadar...) **Devrim olacak mı olmayacak mı? Bu soruya sokaktaki herhangi biri basitçe konunun çelişkili olduğunu, yanıtsız olduğunu söyler. Troçki bu yanıtı daha bilimsel bir biçimde (...) tekrarlar. Cumhuriyet bir "d e v r i m d e n b a ş k a t ü r l ü" kurulamaz, ama günümüz seçim kampanyasında "güncel" olan anayasal reformlardır.** (Bizim burjuva sosyalistleri de aynı şeyleri söylüyorlar. "Evet," diyorlar, "işsizlik ve pahalılığa ancak bir demokratik devrim son verir" ama, —Troçkistler ya da tasfiyeciler gibi ekliyorlar— "güncel ve ivedi görev faşist tehlikeyi bertaraf etmektir." Yani reformlardır.)

«Öyle ki herşey ayarlanmıştı: Cumhuriyeti (yani işçi sınıfının minima programını) **hem kabul ediyorlar, hem de belirsiz ileri tarihlere itiyorlar. Arzuladığınız bütün devrimci cümleleri sunuyorlar, ama, aslında "günümüz seçim kampanyasında"** (1 Mayıs'ta diyebiliriz) (...) **"gündemdeki" isteklerinin reformlar olduğunu vurguluyorlardı.»** (**«Reformistlerin ve Devrimci Sosyal - Demokratların Platformları»**, Lenin).

Daha önce de yazdık, bir kere daha yazalım. Günümüzün Ekonomistleri, Menşevikleri ya da Likidatörleri olan Burjuva Sosyalist Partiler —yanlızca Türkiye'de değil bütün dünyada— reformist program ve sloganlarını iki gerekçeye dayanarak mazur gösterebiliyorlar: Dünya ölçüsünde **Nükleer Savaş Tehlikesi**, ülke ölçüsünde: **Faşizm Tehlikesi.** Bunları gidermek acil görev olarak koyulunca, dış politikada Emperyalist ittifaklardan çekilme ve sosyalist ülkelerle yakınlaşma: İç politikada Liberal reformlar başlıca talep oluyor.

Ama gerçekte, bu sloganlar, işçi sınıfının önüne devrim görevini koymayarak, reformist hayaller yayıyorlar. İşçi sınıfını ideolojik ve politik olarak silahsızlandırıyorlar. Dolayısıyla sonuna kadar devrimci ve demokrat güç olan işçi sınıfı «kafadan gayrı müsellah» ve burjuva sosyalizminin kuyruğunda kalınca, reformist parolalara gerekçe yapılan iki tehlike de azalmıyor artıyor.

Gerçekte **«NATO'dan çıkılsın»** gibi parolalar, Türkiye'nin NATO'da kalmasını sağlıyor. Çünkü ancak Devrimci görevleri acil olarak önüne koymuş bir işçi sınıfı yani **«NATO'dan çıkılsın»** parolasını değil, **«Parababalarının Egemenliğine Son»** parolasını öne koyan bir işçi sınıfı NATO'dan çıkmayı sağlar.

Aynı şey faşizme karşı parolalar için de geçerlidir. Onlar da, işçi sınıfını demoralize ederek faşizme yem etmektedirler. Ancak, **«Faşist Yuvalar Dağıtılsın»** gibi sloganların reformizmini gören bir proletarya; Parababalarının egemenliğini kaldırmayı en acil görev olarak önüne koyan bir proletarya Faşist yuvaları dağıtabilir.

O halde, işçiler **«İlerleme»**nin öne sürdüğü sloganlara rağbet etmemeli ve onların reformizmini diğer işçi arkadaşlarına göstermelidirler. **İşçiler, devrimci görevlerin önüne başka herhangi bir görevi koyan hiç bir slogana itibar etmemelidirler.** Çünkü bütün o sloganlar, özünde reformizmi işlemektedir, devrimi **«şimdilik»** bir ütopya olarak görmektedir. Biz ise, işsizlik ve pahalılığın devrimden başka herhangi bir şekilde kaldırılabileceğini, demokrasi olabileceğini söyleyenlerin ütopistler olduğunu biliyoruz. Ve bu reformist ütopya ile savaşıyoruz.

* * *

Bir başka örnek :

«(...) **1 Mayıs günü (...) alanı dolduran yüzbinler, "TKP'siz demokrasi olmaz", "Türkiye Komünist Partisi'ne Özgürlük" diye haykırdılar.»** (Ürün, sayı: 48, sayfa: 66).

Peki diye sormak gerekir bu baylara: **«TKP olunca demokrasi mi olacak?»** Biz ise diyoruz ki: İsterse yüz tane Komünist Partisi kurulsun, **parababalarının bugünkü egemenliği yıkılmadıkça demokrasi olmaz.**

«TKP'ye Özgürlük»... Bu sloganı yaydığınıza göre baylar, TKP'nin legalite kazanmasını ekmek, peynir kadar gerekli ve acil görüyorsunuz, yani TKP özgür değilse,

devrim görevlerini öne koymak hayalciliktir diyorsunuz.

Gerçekten devrimci bir parti ise kendi devrimci sloganlarını kitlelere yayarak; (ama kendisine özgürlük isteyen sloganları değil) en ağır baskı şartlarında bile bu devrimci görevini başararak fiilen legal olabilir, dolayısıyla bileğinin hakkına hukuken de... Sormak lâzım bu baylara, Lenin'in partisi en ağır illegalite koşullarında bile **niye «RSDİP'e özgürlük»** gibi bir şiarı **değil de** hep, **bıkmadan** devrim görevlerini; minima program **bütünlüğünü** («Demokratik Cumhuriyet, 8 Saatlik İşgünü, Köylü Komiteleri - Toprak Reformu») öne sürmüş, **«en acil», «en ivedi»** görev olarak koymuştur? Çünkü Lenin ve Partisi DEVRİMCİ idi, TKP ve beyleri ise REFORMCU.

* * *

Geçen yılın 1 Mayıs'ında çok söylendiği yazılan (Bakınız: DİSK Dergisi, sayı: 3 (41), sayfa: 10, 11, 12, 13, 14) diğer bazı sloganları da tek tek ele alalım.

a) «Genel Grev Hakkı» veya **«Genel Grev Hakkımız, Söke Söke Alırız» :**

Çok tutulan bu slogan, yine yukardaki mantıkla bir reform yani genel grev'in yasalaşması talebinden başka bir şey olmadığı için, reformist ve gerici bir slogandır.

Öte yandan, Genel Grev nedir? Bir **mücadele biçimi**dir.

Marksizm, bütün mücadele biçimlerini prensip olarak reddetmez. Ama bu sloganda, binbir çeşit mücadele biçiminden yanlızca biri, özel olarak abartılmakta: bu mücadele biçimi bir hak olarak egemen sınıftan istenmektedir. Marksizmce silahlı mücadele ya da politik kitle greviyle mücadele ya da başka bir mücadele arasında birine **ayrıcalık tanınmayacağına** göre, pekalâ «Silahlı Mücadele Hakkı» da bir slogan olabilir, **«Genel Grev Hakkı»**nı slogan ilan eden mantıkla... «Silahlı Mücadele Hakkı» gibi bir slogan, **«Genel Grev Hakkı»** gibi bir sloganın dayandığı mantığın saçmalığını hemen göze batırır. Çünkü «silahlı mücadele hakkı» **istenmez**, o fiilen **yapılır**. Genel Grev de öyledir. İstenmez, gerektiğinde yapılır. Ve bir **devrimcinin görevi, işçi sınıfını, gerektiğinde bu mücadele biçimlerinden herhangi birini veya birkaçını birarada uygulayabilecek bilinç ve örgüt düzeyine yükseltmektir.** O bilinç ve örgüt düzeyine yükseldiği zaman proletarya, fiilen **«Genel Grev Hakkı»**nı kullanabilir.

Bizim için **«Genel Grev»**in, Barışçıl veya Savaşçıl herhangi bir mücadele biçiminin kabulü veya reddi söz konusu değildir. Biz hiç bir mücadele biçimini prensipçe reddetmiyoruz. Ve ilişkilerimizi **örgüt** ve **bilinç** düzeyimizi **tüm mücadele biçimlerini aynı başarıyla uygulayacak**; yani mücadele biçimlerine kolaylıkla uyum sağlayabilecek şekilde geliştirmeliyiz. Bu işin alfabesidir. Ayrıca şunu belirtelim ki, bu bütün sınıflar için de pratik olarak böyledir.

O halde **sorun**: şu veya bu mücadele biçiminin kabulü veya reddi değil, şu veya bu biçimde yapılan mücadelenin İÇERİĞİNİN ne olduğudur. Genel Grev var, genel grev var. Kimi genel grev: reformist hedeflere yöneliktir. Kimi genel grevin içeriği, sloganları devrimcidir.

Örneğin **«141 - 142 Kalksın»** diyen bir genel grev: Reformisttir. Ama **«parababalarının düzenine son»** şiarını bayraklaştıran bir genel grev devrimcidir. Ve reformist hedefler için yapılacak bir genel grevi, Liberal burjuvazi destekler ve örgütler. Bunun en ilginç örneği DGM direnişidir. DGM direnişini burjuvazi örgütlemiştir. CHP, DİSK yöneticileri, İlerlemeciler vs. Bütün bunların hepsi, varolan düzen içindeki iyileştirmeler için mücadelede işçi sınıfını örgütleyip harekete geçirmekten geri durmazlar. Bu henüz demokratlık bile değildir. Sendikalizmdir, ekonomizmdir.

Reformist bir parola olarak **«Genel Grev Hakkı»**nı öne süren de, gerektiğinde reformist hedefler için uygulayan da ekonomistler ve sendikalistler olmuştur.

İşçi Sınıfına **«Genel Grev Hakkı»**nı Türk - İş'in Erzurum'da yaptığı kongrede isteyen Ecevit'tir. Aynı slogan DİSK ve Türk - İş'in sendikalist ve gangster yöneticilerince de benimsenmiş ve sık sık kullanılmıştır. Aynı slogan, hemen tüm Burjuva Sosyalist Partilerce de benimsenmiş, acil görevler arasına konmuştur. Bütün bunlar raslantı değildir ve iddialarımızın da bir kanıtıdır.

«Genel Grev» eski bir anarko - sendikalist şiardır. Onun için devrimci marksistler, bu kötü anıştırmasından dolayı; genel greve bir mücadele biçimi olarak baş vurdukları zaman bile genellikle **«Politik Kitle Grevi», «Kitle Grevi»** gibi tabirleri mücadele biçimini tanımlamak için kullanırlar.

Ve işçi sınıfımız, **«Genel Grev Hakkı»** gibi sloganların, reformist sendikalist, kendilerini köleliğe mahkûm eden sloganlar olduğunu anladığı zaman; bu devrimci bilinci kazandığı zaman; ancak o zaman gerçekten devrimci **«kitle grevleri»**ni uygulayabilecektir.

«Genel Grev Hakkımız, Söke Söke Alırız» gibi sloganların, kulağa hoş gelen büyüsüne kapılmayalım ve henüz yeterli siyasî tecrübeden yoksun işçi kardeşlerimize, bu sloganların hangi sınıfın değirmenine su taşıdığını anlatalım.

b) «İşçiyiz Güçlüyüz, Devrimlerde Öncüyüz»: Bu slogan ise, gerçekten sınıf bilincine ermiş bir işçinin ağzına bile almayacağı kadar bayağı bir slogandır.

Bu slogan özünde, kendi kendine güç ve cesaret vermek için karanlıkta ıslık çalmaktan farksızdır.

Bırakalım kendimizi övmeyi. Davranışımızla **«güçlü»** ve **«öncü»** olalım. Ve **öncelikle** böyle sloganların beş para etmediğini anlamak gerekir **«güçlü** ve **«öncü»** olmak için.

Öte yandan bu sloganda tam da bir **sınıf bencilliği** haykırılmaktadır. İşçi sınıfını sınıf bencilliğine hapsedenler sendikalistlerdir, ekonomistlerdir. Kendi sorunlarından ve kendine hayranlıktan başka bir şeye ilgi duymayan bir işçi sınıfı; hep kendini dinleyen; kendine hayran tipler gibi hasta demektir.

İşçi sınıfı, ancak sendikalistlerin, ekonomistlerin ördüğü sınıf bencilliği duvarını yıkarak; bütün sınıfların ilişkileri alanına girerek ve bütün sınıfları tanıyarak devrimci olabilir. Ve her zaman ister istemez diğer sınıflarca izlenen işçi sınıfı, kendi kendine «güçlüyüm», «öncüyüm» diye bağırıp gaz verdikçe, kurnaz burjuvazinin alayları gülümseyişlerini haketmekten başka bir şey yapmış olmaz.

Kendine «öncüyüm» diyen bir işçi sınıfı, ezilen sınıflara öncülük yapamaz. Ama yanlız kendi değil, bütün ezilen devrimci sınıfların ortak çıkarını dile getirdiği zaman; işte ancak o zaman gerçekten «güçlü», gerçekten «öncü»dür».

Sözü yine yüce Lenin'e bırakalım :

«Eğer işçiler, hangi sınıfları etkiliyor olursa olsun, zorbalık, baskı, zor ve suistimalin her türlüsüne karşı tepki göstermede eğitilmemişlerse, ve işçiler bunlara karşı, başka herhangi bir açıdan değil de, sosyal - demokrat (yani gerçekten sosyalist) **açıdan tepki göstermede eğitilmemişlerse, işçi sınıfı bilinci, gerçek bir siyasal bilinç olamaz. Eğer işçiler, öteki toplumsal sınıfların h e r b i r i n i, e n t e l l e k t ü e l, manevî ve siyasal yaşamlarının b ü t ü n belirtilerinde gözleyebilmek için somut ve her şeyden önce güncel siyasal olgular ve olaylardan yararlanmasını öğrenmezlerse; eğer materyalist tahlil ve ölçütleri, nüfusun b ü t ü n sınıflarının, tabakalarının ve gruplarının yaşam ve eylemlerinin bütün yönlerine pratik olarak uygulamayı öğrenmezlerse, çalışan yığınların bilinci, gerçek bir sınıf bilinci olamaz. KİM, İŞÇİ SINIFININ DİKKATİNİ, GÖZLEMİNİ VE BİLİNCİNİ, TAMAMIYLA YA DA HATTA ESAS OLARAK İŞÇİ SINIFI ÜZERİNDE YOĞUNLAŞTIRIYORSA, BÖYLESİ, SOSYALİST DEĞİLDİR; çünkü, kendini iyi tanıyabilmesi için, işçi sınıfının, modern toplumun b ü t ü n sınıfları arasında karşılıklı ilişkiler konusunda tam bir bilgisi, sadece teorik bilgisi değil... hatta daha da doğru olarak ifade edelim: teorik olmaktan çok, siyasal yaşam deneyimine dayanan pratik bilgisi olması gerekir. Bu nedenle yığınları siyasal harekete çekmek için en geniş uygulanabilirliğe sahip araç olarak ekonomistlerimizin va'zettikleri iktisadî mücadele kavramı, pratik sonuçları bakımından çok zararlı ve gericidir. Bir sosyalist haline gelebilmesi için, işçi, toprakbeyi ile papazın, yüksek memur ile köylünün, öğrenci ile serserinin iktisadî niteliği ve toplumsal ve siyasal özellikleri konusunda açık - seçik bir fikre sahip olmalıdır; onların güçlü ve zayıf yanlarını bilmelidir; her sınıf ve tabakanın kendi bencil özlemlerini, kendi gerçek "iç yapısını" g i z l e m e k için kullandığı bütün parlak sözlerin ve safsataların anlamını kavramalıdır; belirli kurumların ve yasaların yansıttığı şu ya da bu çıkarların neler olduğunu ve bu yansıtmanın nasıl olduğunu anlamalıdır. Ama bu "açık seçik tablo", herhangi bir kitaptan edinilemez. İşçi, bunu, ancak canlı örneklerden belirli bir anda çevremizde olup bitenlerin, herkesin üzerinde konuştuğu ya da birisinin fısıldadığı şu ya da bu olayda, rakamlarda, mahkeme kararlarında vb. belirenin sıcağı sıcağına teşhirinden edinebilir. Bu kapsamlı siyasal teşhirler, yığınlar devrimci eylem bakımından eğitmenin zorunlu ve t e m e l bir koşuludur.»** (Lenin, **«Ne Yapmalı?»**, sayfa: 89 - 90).

İşte biz bu gazetede ve bu yazıda hep bunu yapmaya çalışıyoruz. Bugün çapı küçük ama yarın büyüyecektir. Dediklerimiz milyonlarca emekçi tarafından anlaşılacaktır. İşte o zaman işçi sınıfı gerçekten güçlü ve öncü olacaktır.

* * *

Buraya kadar ele aldığımız örnekleri iyi okuyan her işçi, bundan sonra karşılaştığı bir sloganın gerçekte ne anlama geldiği, hangi sınıfın çıkarına hizmet ettiği hakkında belli bir fikre sahip olabilir. Elden bırakılmayacak iplik, sloganın devrimci mi, reformcu mu; işsizlik, pahalılık ve zulmün sebepleriyle mi, sonuçlarıyla mı mücadele ettiğidir.

Bugün Türkiye'de yanlızca bir tek parti, Vatan Partisi Minima Programının ekmek, su kadar gerekli, acil, ivedi olduğunu söylemektedir.

Bu program parababalarının ekonomi, politika, kültür vs. üzerindeki sınıf egemenliğine son vermektedir. Ve son verilmedikçe işsizlik, pahalılık, zulümün süreceğini iddia etmektedir. İşsizlik, pahalılık ve zulüme son vermenin tek yolu V.P. Programını gerçekleştirmek olduğuna göre, bütün sloganlarımızın kaynağını bu programda aramalıyız.

Bu sloganlarımız belki şimdilik, hemen öyle kolayca haykırılabilecek çarpıcı cümleler olmayabilir. Önemi yok. Biz biçimle değil özle uğraşıyoruz. O uzun devrimci talepleri haykırmak mümkün olmasa bile onları pankartlara, pullara, yerlere, duvarlara yazabiliriz ve yazmalıyız. Ve hele bir, emekçiler, işçi kitleleri ne denmek istendiğini anlasın, o zaman halkın yaratıcı dehası en veciz, en çarpıcı, en kolay haykırılabilen sloganları bulmakta gecikmeyecektir.

Bu 1 Mayıs'ta Reformist sloganların egemenliğine son vermeliyiz. Önemli değil, az olsun öz olsun ama 1 Mayıs günü devrimci görevleri haykıran bir devrimci çekirdek olsun. O sloganlar, bu işsizlik ve pahalılık cehenneminde yankı bulmakta gecikmeyecektir.

İşçi sınıfının Devrimci sloganları şunlar olmalıdır :

— HÜKÜMETİ DEĞİL DÜZENİ DEĞİŞTİRMEK GEREK.

— PARABABALARININ EGEMENLİĞİNE SON.

— BİR AVUÇ MİLYARDERİN SÖMÜRÜ VE VURGUN DÜZENİNİ YAŞATMAK İÇİN
KIRK MİLYON HALKI, İŞSİZLİK VE PAHALILIK CEHENNEMİNDE ÖLDÜRENLER KAHROLSUN.

— BUNALIMDAN ÇIKIŞIN TEK YOLU: UCUZ DEVLET, ŞUURLU TİCARET VE TOPRAK REFORMU'DUR.

— BUNALIMDAN ÇIKIŞIN TEK YOLU: MİLYARDERLERİN EKONOMİK - POLİTİK EGEMENLİĞİNE SON VERMEKTEN GEÇER.

— FAKİR HALKI YAKMAMAK, PARABABALARININ SÖMÜRÜ - VURGUN - ZULÜM DÜZENİNİ YIKMAKLA OLUR.

— İŞSİZLİK VE PAHALILIĞIN NEDENİ: KÖYLÜNÜN TOPRAKSIZ, TEKNİKSİZ, YARDIMSIZ, BİLGİSİZ; İŞÇİNİN HAKSIZ HUKUKSUZ, TİCARETİN ŞUURSUZ; SANAYİİN AĞIRSIZ; DEVLETİN PAHALI, BASKICI VE ASKERCİ OLMASIDIR.

— İŞSİZLİK VE PAHALILIĞA SON VERMEK İÇİN
KÖYLÜYE TOPRAK, TEKNİK, KREDİ, BİRLİK GEREK
İŞÇİYİ ÖNCÜ, TİCARETİ ŞUURLU, SANAYİİ AĞIR VE EN SON TEKNİKLİ
MEMURU ÜRETİCİ, DEVLETİ UCUZ KILMAK GEREK.

— DEVLET HALKTAN DEĞİL, HALK DEVLETTEN ÜSTÜN OLMALI.

— HALK DEVLET İÇİN DEĞİL, DEVLET HALK İÇİN ÇALIŞMALI.

— REFORMLAR DEĞİL DEVRİM.

— BUNALIMDAN ÇIKIŞIN TEK YOLU, YOKSUL HALKIN TAMAMİYLE AŞAĞIDAN GİRİŞİM, ÖRGÜT VE KONTROLÜ İLE GERÇEKLEŞECEK UCUZ DEVLET, ŞUURLU TİCARET VE TOPRAK REFORMUDUR.

Akla geliveren devrimci sloganlar şimdilik bunlar. Bu söylenmesi belki olanaksız sloganlar; o gösterişli sloganlardan bin kat doğru ve gereklidir.

Bu 1 Mayıs'ta başlıca görevimiz, işçi sınıfının bağımsız politikasını, devrimci politikasını ifade eden bu sloganları, her toplulukta bağımsızca savunmaktır, söylemektir, yazmaktır, okumaktır. Belki önce yadırganacaktır. Belki önce kalabalıklar değil küçük az sayıda işçiler söyleyecektir. Önemli değil. Önemli olan devrimci sloganların ayrıca ortaya atılmasıdır, devrimci niteliktir. Nicelik bugün az olabilir. Yığınlar henüz Reformcu sloganların büyüsüne kapılmış olabilir. Onlar, işsizlik ve pahalılığı yaşadıkça, reformistlerin ihanetini gördükçe bizim sloganlarımız etrafında toplanacaklar ve muhakkak ki bir gün, o sloganlarda ifade ettikleri amaçları gerçekleştirecek kadar büyüyecekler, o güce ulaşacaklardır.

«Komisyon Raporu» nun Küçük Burjuva Eleştirisinin Eleştirisi (II)

PARTI, YUVAR, ILKELLIK, FRAKSIYONCULUK VS. UZERINE

Geçen sayımızda «Devrimci Derleniş» **Dergisi'nin 17. sayısında yeralan,** «YVP III. KONGRE DELEGESİ BİR ARKADAŞIN MEKTUBU» **başlıklı;** A. Mavi **imzalı ve Vatan Partisi'nin yeni hattına temel olan** «Komisyon Raporu»**nu eleştiren yazının,** Devrimci Hareketin Tarihi'**ne ilişkin bölümlerine cevap vermiştik. Bu sayımızda, (eleştirinin ilk bölümünü oluşturan) Parti, Yuvar, İlkellik konularıyla, Eleştirinin Eleştirisi'ne devam ediyoruz.**

Önce, bu bölümün konusu olan eleştiri metnini aynen aktaralım :

«"Ortodoks Doktorcu" görünümündeki megolaman üstad YVP için şöyle diyor :

«"Çünkü Vatan Partisi bir parti görünümündedir, ama ö z d e bir YUVAR y a p ı s ı n a (A.b.ç.) sahiptir. Yalnız yuvarlar Parti içinde olursa FRAKSİYON adını alırlar. İşte, Vatan Partisi'nde YUVAR ilkelliği FRAKSİYONCULUK biçiminde ebedîleşir." (Kıvılcım, sayı 3 - 4, sayfa 178 - 179).

«YVP için üstad "bir PARTİ görünümündedir" diyor. Peki "ö z d e" neymiş? "Bir YUVAR yapısına sahiptir". Oportünizmin elle tutulmazlığına, kaypaklığına "ortodoks doktorcu"luk adına örnek böyle olunuyor. YVP bir YUVAR mıdır? Hayır! "Yuvar yapısına sahiptir." Peki "yuvar yapısı" dediğin yuvardan farklı bir şey midir? Biraz karıştırınca Nasrettin Hoca'nın yağ küpünün altından nelerin çıkacağını bildiği için "fazla karıştırma boku çıkar" dediği gibi üstad da böyle sorulardan pek hoşlanmaz herhalde.

«Fakat bizim, bu "yuvar yapısı" küpünün altından neyin çıkacağını göstermek görevimizdir.

«Üstadın dediklerinin devamında da aynı yırtınıp tepişen mantık devam eder. "İşte, Vatan Partisi'nde YUVAR ilkelliği FRAKSİYONCULUK biçiminde ebedîleşir" "PARTİ", "Yuvar İlkelliği", "FRAKSİYONCULUK" HEPSİ YVP içinde. Ne ararsan bulunur derde devadan gayri.

«Böylesi saçmalıklar hangi sınıfın mantığı ve metodu ile yapılır? :

«Ü s t a d l a r ı n t a s f i y e e t t i ğ i M. Ö z l e r' i n, k e n d i l e r i n d e n ç o k d a h a i l k e l v e k a b a b i ç i m d e k u l l a n a g e l d i ğ i e k l e k t i z m i l e. (Altını A. Mavi çizmiş).

«"Eklektizm: Yarım eksik düşünce parçalarını birbirlerini çürütseler bile birbirlerine yapma mantık teyellemeleriyle eklemektir..." (Dr. H. K., Oportünizm Nedir?, s. 18 - 19, Derleniş Yayınları).

«Bu metodla ancak Poletarya Partisi megalomanları böyle saçmalıkları teori diye piyasaya sürerler. Üstelik bu saçmalıkları Türkiye'yi bırakın; "insanlığın kaderi"ni değiştirmek için yaptıklarını da söylerler. Tam da aslına uygun megaloman iddiası diye buna denir.» (Devrimci Derleniş, sayı: 17, sayfa: 10).

Uzun uzun ve olduğu gibi aktardığımız bu eleştirinin **içeriğine** girmeden önce, onun **niteliği** hakkında —ki bu nitelik te «son duruşmada» içerik ile bağlantılıdır— birkaç söz edelim.

Eleştiriyi, dikkatle okuyan her okuyucu, eleştirmenin, eleştirdiği görüşleri savunan kişilerin zihnini açmak; onları yanlış görüşlerden kurtarmak gibi bir problemi olmadığını açıkça görür. Bu yokluk özellikle şu bakımdan dikkati çeker: Eleştiride, herşeyin birbirine karıştırıldığı eleştirisi yapılıyor. Bunu diyen, **nelerin** karışık olduğunu; doğrusunun **ne** olduğunu; **neden** karmaşık koyulduğunu açıklamalı; karmaşıklığa bir son vermelidir. Son vermelidir ki, eleştirdiği yanlış görüşleri benimseyen insanların kafasını açsın; onları yanlış görüşlerden kurtarsın. Ama eleştiride böyle bir şey yok. Buna karşılık ne var? Bütünüyle, kişiye ve kişiliklere yönelik iltifatlar!.. Örneğin: **«Megoloman»** bol bol kullanılmaktadır.

Dikkatli bakılınca, kişisel düzeyde «Megoloman» gibi iltifatların **bolluğu** ile teorik bir açıklama ve ikna çabasının **yokluğu**, eleştirmenin **kafasının karmaşıklığını** bir tezahürü (görünümü) olduğu anlaşılır. Eğer, eleştirmenimizin kafası açık olsaydı, sonuna teorik bir açıklık getirmeye; karşı tarafı ikna etmeye ağırlık verir, böyle davranınca da —şimdi yaptığı gibi— kişisel hakaretlerle zaafını örtme yoluna girmezdi.

Gerçi, eleştirmenimizin şimdiki davranışının, kendisini haksız duruma düşürdüğü, bu nedenle de bizim lehimize olduğu söylenebilir. Ve gerçekten öyledir de... Ama biz, eleştirmenimizin kendi elleriyle bize sunduğu bu açıktan yararlanmayacağız. Yani onun bu davranışının ahlâkî bir zaaftan ileri geldiği yönünde bir saldırıya girişmeyeceğiz.

Yani, eleştirmenimizin bize davrandığı gibi, biz ona davranamayız. Biz eleştirmenimizin kafa karışıklığından hareketle, onun bir «megoloman» olduğunu söyleyemeyiz. Eğer böyle davranırsak onun ufkuna hapsoluruz. Onun kafasını aydınlatma; devrimci davaya kazanma olanağını teper; kısır küçük - burjuva mahalle - sokak kavgalarına takılmış oluruz. Sorunun politik özünü, sınıfsal özünü gizlemeye hizmet etmiş oluruz.

Biz ahlâkî —ya da tıbbî— ölçütleri bir politik eleştiri ölçüleriyle karıştırmayız. Ya da yüzde yüz doktor raporu ile kesinleşmedikçe, hiç kimse için, «megoloman» gibi bir tanımlamayı bir politik eleştirinin malzemesi yapmayız, yapmamalıyız. Örneğin, eleştirmenimizin **«megoloman»** türünden iltifatlarının, onun ahlâkî ya da tıbbî rahatsızlıklarından ileri geldiğini düşünmüyoruz. Aksine, belki de içtenliği, inancı, dürüstlüğü yüzünden böyle eleştiriler yöneltmiş olması büyük bir olasılıktır. Ve aksi kanıtlanmadıkça, biz her zaman bu olanağın bir gerçeklik olduğu noktasından hareket edeceğiz.

Biz siyasî rakiplerimizi, en azından kendimiz kadar inançlı, dürüst, yiğit, içten kabul ediyoruz. Bizi ilgilendiren, o kişilerin siyasî görüşlerinin hangi sınıfın değirmenine su taşıdığıdır. Çünkü, kişi pekalâ yiğit, içten, namuslu olup, politik bir oportünist olabilir; hatta faşist dahî olabilir. Ama **«namuslu oportünistler en tehlikeli oportünistlerdir».**

Elbet, genel bir eğilim olarak, en yüksek moral değerlere sahip olanların kıyaslanamaz bir çoğunlukla devrimci sınıfın taraftarları arasında bulunduğu; ve son duruşmada, namuslu ve yiğit olanın —**«gerçek devrimci»** olduğu için— devrimci olmasının adeta kaçınılmaz olduğu da bir gerçektir.

Soruna böyle yaklaşılınca, insanların zihinlerini aydınlatmak; onlara —sübjektif niyetlerinin aksine— objektif olarak hangi sınıfa hizmet ettiklerini göstermek bir eleştirinin başlıca işleri olur. Biz de böyle davranacağız. **Derleniş**'in yazarının kafasının karışık olduğunu söyledik. Neden karışık? Nerelerde karışık? Bunları göstermeliyiz ki onlar karışıklıktan kurtulabilsinler. Objektif olarak nasıl burjuvaziye hizmet ettiklerini görsünler. Ve, veri olarak kabul ettiğimiz yiğitlikleri, inançları, içtenlikleri ile işçi sınıfına hizmet etsinler.

Burada, ilerde konuyu dağıtmamak için, kısa bir açıklama daha yapmamız gerekiyor. **Devrimci Derleniş** eleştirmeni M. Özler'in tasfiye edildiğinden sözediyor. Bu sözedişte, M. Özler'in adı, belli bir politik hattın sembolü olarak kullanılsa ve belli bir politik çizginin tasfiyesi anlamı olsaydı, doğru bir kullanım sayılabilirdi. Ama, M. Özler'in «tasfiyesi»nden, politik bir hattın reddi anlamında değil, kişisel bir çekişme gibi sözedilmektedir.

Eleştirmenimizin, dar küçük - burjuva bakış açısından, Vatan Partisi'ndeki tartışmaları ve tasfiyeyi kişisel bir rekabet gibi görmesi son derece olağandır. Ve, O'nun, gerçekte ne olup bttiğini kavrayamadığının, dolayısıyla burjuvazinin ideolojik egemenliği altında olduğunun bir kanıtıdır. Ama biz bir kez daha açıklayalım. Vatan Partisi Kongresi'nde M. Özler ve arkadaşları değil, bir politik çizgi **«tasfiye»** edilmiştir. Kişiler, o politik çizgiyi savundukları için tasfiye edilmişlerdir.

Örneğin, V.P. Kongresi'ne temel olan «Rapor» belli bir politikaya karşı yazılmıştır. Ve Rapor'un yazarları, Rapor'da **eleştirdikleri** anlayışı daha önce bilerek veya bilmeyerek izlediklerinden (veya hiç olmazsa ona karşı savaşmadıklarından) dolayısıyla güçlendirdiklerinden, **öncelikle** kendilerinin **özeleştirisidir.** Ve bu anlamda, tasfiye edilen eskiden bizzat kendilerinin savundukları politikadır.

Ayrıca, Kongre'de M. Özler'in başlıca savunucusu ve teorisyeni olduğu çizgi, yani burjuva sosyalizmi delegelerin pekalâ çoğunluğunun oyu ile kabul edilebilirdi. O zaman bile, Rapor'da dile getirilen ve bugün V.P. tarafından benimsenmiş olan çizgi —Rapor'da belirtildiği gibi: Program, Taktik, Örgüt birliği olmazsa Parti birliği olamayacağından— kendi kendini tasfiye ederdi, yani V.P.' den ayrılırdı. (Bu gerek Rapor'da, gerek Kongre konuşmalarında açıkça belirtilmiştir). Sırf bu bile, ortada kişisel değil politik; ideolojik bir ayrılık; sınıfcıl bir ayrılık olduğunu; kişilerin değil görüşlerin tasfiye edildiğini kanıtlamaya yeter.

Küçük - burjuva için, modern sınıf mücadelesi anlaşılmaz bir şey olduğundan, D. Derleniş yazarının M. Özler'in tasfiyesinden sözetmesi; sorunu kişisel rekabet düzeyinde koyması: kötü niyetliliğinin v.s. değil, küçük - burjuva skolastik kafasının; olan biteni bir türlü anlayamamasının bir ürünüdür. Marksizme; **«sınıf mücadelesi öğretisi»**ne yabancı olmasının bir sonucudur.

Bu açıklamalardan sonra, eleştirinin içeriğine girebiliriz. Yanlız burada da iğneyi kendimize batırarak işe başlayalım :

V.P.'nin Kongre sonrası çizgisinin, ilk sistematik anlatımı olan **Rapor**'un en az işlenmiş, konulara hemen şöyle değinilerek geçilmiş; ve kimi kavram karışıklıklarının nisbeten sürdüğü bölümleri, özellikle **«Örgüt Sapıtması»** ve **«Son Söz»** başlığını taşıyan son iki bölümüdür. Bunun başlıca nedeni **Zaman Yokluğu**'dur. Şöyle ki: Rapor'u hazırlayanlar, tam bu bölüme geldiklerinde **«Maraş Katliamı»** olmuş ve peşinden **Sıkıyönetim** ilân edilmiştir. Olayların birden hızlanan bu akışında, **Rapor**'u hazırlayanlar, yeni durumda **Rapor**'un yayınlanabilmesi ve tartışılabilmesi olanaklarının bile ortadan kalkabileceğini hesaba katarak; o zamana kadar yazılmış bölümlerin bile belli bir perspektif verebileceğini düşünerek, biraz aceleye gelse de **Rapor**'u tamamlamayı hedeflemişlerdir. Son bölümlerin geniş bir

tartışmasını; ortak bir redaksiyonunu bile yapamamışlardır. Başlıca **amaç:** hiç olmazsa sonradan gelecekler için bir tutamak noktası sağlamak; bir **«kuğu çığlığı»** çıkarabilmek olmuştur.

Böyle bir davranışın sonucu olarak, son iki bölümde, az da olsa hâlâ bazı sorunların birbirine karıştırıldığı görülür.

«Son Söz» başlıklı son bölümün başlıca konusu : TAKTİK idi. O bölümdeki karmaşalık, daha sonra **Sosyalist**'te yeralan **«Sıkıyönetim Karşısındaki Tavırların Çözümlenmesi»** başlıklı yazıda giderilmiştir.

Ama **«Örgüt Sapıtması»** bölümü için aynı şey söylenemez. İşte, eleştirmenimizin de kafa karışıklığının nedenlerinden biri de, Rapor'un konuyu açamamış olması olabilir...

O halde bu eksiği giderelim. Eleştirmenimizin küfürlerine, bize eksiğimizi bir kez daha gösterdiği ve giderme vesilesi yarattığı için teşekkür edelim.

* * *

Yazının başında aktardığımız uzunca eleştiride sözü edilen konu nedir? Bunun belirlenmesi epeyce önem taşımaktadır. Sözü edilen konu: ÖRGÜTLENME POLİTİKASI ile ilgilidir. ÖRGÜT PRENSİPLERİ ile doğrudan ilgili değildir.

Bu ayrım ilk bakışta garip gelebilir. Ancak —biraz sonra kanıtlamaya çalışacağımız gibi— yapılması son derece gerekli bir ayrımdır. Komisyon Rapor'unda bu ayrım; ÖRGÜT ve ÖRGÜTLENME kavramlarına özel işlevler yüklenerek; aralarına bir sınır çekilerek yapılmaya çalışılır. Ama daha ayrımı yapılmaya çalışılırken bile yine karışıklıklara yol açılır. (Bakınız: Kıvılcım, sayı: 3/4, sayfa: 187).

ÖRGÜT PRENSİPLERİ deyince: Bir Proletarya Partisinin uyması gereken başlıca prensipleri anlıyoruz. Bunlar kısaca: Demokratik Merkeziyetçilik; organ dışı üye olamayacağı ve Parti birliği için Program ve Taktik birliği yanısıra örgüt prensiplerinde de birlik olması gerektiği yolundaki prensiptir.

ÖRGÜTLENME POLİTİKASI deyince: İster bir Parti, ister bir hareket olsun, Program ve Taktiğine doğrudan bağlı olarak önüne koyduğu örgütsel görevleri; politik görevleri anlıyoruz. Bir parti pekalâ doğru örgüt prensiplerine göre örgütlenmesine rağmen, program ve taktiğinde reformist olabilir. Ve bu reformist Program ve Taktik o partinin örgütlenme politikasına —öne koyduğu görevler nedeniyle— muhakkak yansır. Bunun örneği —ayrıca bir yazının konusu olmakla birlikte söylenmesi gerekir ki— tüm dünyaya yayılmış «Komünist ve İşçi Partileri»dir.

Anlatmak istediğimiz şeyi yeterince tanımlayamadığımızın farkındayız. Hatta ÖRGÜT ve ÖRGÜTLENME sözcüklerinin dildeki anlamlarının ayırımı belirtecek açıklığa sahip olmadığı da düşünülebilir. Ama daha iyisini bulana dek, ayrımı bu sözcüklerle sürdürmek şimdilik gereklidir. Tekrar edelim: **Örgütlenme** —şu veya bu örgüt prensiplerine göre örgütlenmiş— örgütün eyleminin içeriği (işlevi) ve niteliği (yapısı) ile ilgili olarak kullanılacaktır.

Bu ayrımı Lenin'e dayanarak; Lenin'in eserlerini örnek vererek yapmayı deneyelim :

Çok yanlış olarak, Lenin'in **«Ne Yapmalı?»** adlı eserinde örgüt teorisini ele aldığı sanılır. Ve —en azından Türkiye'de— hemen her devrimcinin ilk okuduğu kitaplardan biri olan **«Ne Yapmalı?»**yı Marksist örgüt ilkelerini anlamak için okur. (Gerçekte de ne örgüt teorisini ne de örgütlenme politikasını anlar. Tüm dikkati teknik sorunlarda boğulur.)

Halbuki, Parti'nin dayanacağı **örgüt prensiplerini** ele alıp geliştirdiği kitap: **«Bir Adım İleri, İki Adım Geri»**dir. Buna karşılık **«Ne Yapmalı?»**da konu: özellikle, örgütcül çalışmanın **içeriği** ve bu içeriğe (görevlere) bağlı olarak şekillenen **niteliğidir.** Yani bizim ÖRGÜTLENME ya da ÖRGÜTLENME POLİTİKASI gibi sözcüklerle ifade etmeye çalıştığımız sorundur.

Bu ayırım Lenin'de çok belirgindir. Lenin'in eserlerini anlamamız için, yine Lenin tarafından bizlere sunulmuş bir anahtar olan **«Oniki Yıl Derlemesine Önsöz»**de şunlar okunur :

«Ne Yapmalı?, 1901 ve 1902'deki Iskra taktiklerinin ve Iskra ÖRGÜTLENME POLİTİKASInın bir özetidir.» (Biz majiskülledik).

Yani **«Ne Yapmalı?», Ekonomizm** denen **«Taktik konudaki oportünizm»** ile bir savaştır. Ve taktik oportünizm **«Örgütlenme Politikası»**ndaki oportünizmle ayrılmaz bir bütündür.

Buna karşılık, **Menşevizm Örgütcül** (Örgüte ilişkin; Örgüt prensiplerine ilişkin) bir oportünizm olarak doğmuştur. Program ve Taktik konularına giderek yayılmış; program ve taktik aracılığıyla **örgütlenme politikası**'nda bir oportünizmi de kapsamıştır.

Aynı Önsöz'ünde **«Bir Adım İleri, İki Adım Geri»** broşüründen sözederken, Lenin, şunları yazıyor :

«O sıralar (1904'ün ilk yarısı) Menşevikler'le ayrılıklarımız ÖRGÜTSEL KONULARLA SINIRLIYDI. (Biz majiskülledik. Yani Bolşevikler'le Menşevikler pekalâ, bir süre **Taktik,** dolayısıyla **Örgütlenme Politikası**'nda aynı şeyleri savunmakla birlikte, örgüt prensiplerinde ayrıdırlar. Bunun tersi de mümkündür.) **Menşevik tavrı "örgütsel sorunlardaki oportünizm" olarak nitelemiştim. Buna itiraz ederek, P. B. Axelrod, Kautsky'ye: "Programatik ve taktik görüşlerle doğrudan ilişkisi olmayan, bağımsız bir şey gibi ileri sürülen bu örgütsel sorunlardaki oportünizm'i benim aklım kafam almıyor", diye yazıyordu. (...)»**

«Örgütsel görüşlerdeki oportünizmin taktik görüşleriyle dolaysız bağı, Menşevikler'in 1905 - 07 arasındaki bütün bir sicilinde yeterince ortaya çıktı. Bu "anlaşılmaz nesne", "örgütsel sorunlardaki oportünizm", hakkındaki değerlendirmemi, politik tecrübe herhangi bir şekilde bekleyebileceğimden çok daha parlak bir biçimde doğruladı. (...)»

İki alıntıda ÖRGÜTCÜL alanla ÖRGÜTLENME POLİTİKASI arasındaki bir ayrımın varlığı sezilmektedir.

Günümüzden bir örnek verelim. Bütün dünya ülkelerinde «Komünist ve İşçi »Partilerinin tüzükleri; örgüt prensipleri incelenirse, çoğunun Demokratik Merkeziyetçilik prensiplerine göre; organ dışında üye olmadan; Program, Taktik ve Örgüt prensiplerinde anlaşmışları birleştirdiği; yani Lenin'in örgüt prensiplerine göre örgütlendiği görülür. Ama buna karşılık, hepsinin Programları Reformisttir, Taktikleri de aynı reformist programa göre oportünisttir. Yani Devrimcilerle değil; burjuva reformistlerle (Sosyal Demokratlarla) ittifakı öngörürler. Bu oportünizm, onların örgütlenme politikalarında özellikle **«Kitle Partisi»** anlayışlarında yansır. Onlar Parti görünümlerine rağmen; **ilkel görevlerle belirlendikleri için,** özünde YUVAR'dırlar.

İşte tam burada, A. Mavi'nin bir türlü anlayamadığı ve bizi oportünizmle suçladığı; kaypak dediği noktaya geldik. Sorun, YUVAR kavramına yüklediğimiz farklı anlamlardan; aynı kavramın başka başka anlamlar ifade etmesinden doğmaktadır.

Devrimci Derleniş (ve hemen hemen tüm kendine sosyalist diyenler) «yuvar» deyince: Küçük grupları anlamaktadır. Parti'nin bu küçük grupların birleşmesinden doğacağını düşünmektedir. Onlar için bir yuvar veya bir partinin çalışmasının niteliği bakımından bir fark düşünülmemektedir. Yuvar olmak, onların anlayışında nicel bir küçüklüktür.

Kıvılcım'da ise, **«Parti»**ye özel bir anlam yüklenmekte; Proletarya Partisi: Devrimci bir Proletarya Partisi anlamında kullanılmaktadır. Yine buna bağlı olarak **«Yuvar»**a da özel bir anlam yüklenmekte; burjuva sosyalist parti; reformist parti anlamında kullanılmaktadır.

Burada şu itiraz yapılabilir: Yuvar başka bir şeydir, Parti başka bir şeydir. Burjuva sosyalist parti deseniz de kafa karıştırmasanız olmaz mı? Bu itirazın haklı ve haksız yanları vardır.

Evet, burjuva sosyalist bir partiye parti demeyip yuvar demek bir kavram ve kafa karışıklığına yolaçmaktadır. Ama bizim amacımız da biraz kafaları karıştırmaktı. Yani ilkellik ve reformizm arasındaki kopmaz bağa dikkati çekmekti.

Ekonomizm ve **Sendikalizm,** tarihi bakımdan İşçi Sınıfı mücadelesinin **ilkel** aşamasına karşılık düşerler. Yani işçiler arasında rekabeti kaldıran ama «ekonomik temel üzerinde siyasî mücadele» yani reformcu talepler uğruna mücadeleyi aşamazlar. Bu hem tarihî bakımdan; hem de işçi sınıfı içindeki zümreler bakımından geriliğin bir ifadesidir. Henüz sendikalaşmanın, işçiler arasındaki rekabetin kalkması gereğini anlamamış işçi zümrelerine göre elbet üst bir bilinç ve örgüt düzeyinin ifadesidirler. Ama, sosyalizme göre; devrimci mücadeleye göre burjuva düzenin ufku ve burjuvazinin ideolojisi çerçevesindedirler. Ekonomizm ve sendikalizm bu nedenle burjuvaziye köleliktir.

Ekonomizm ve Sendikalizm, tarihi bakımdan, her ülkede belli bir ilerici rol oynar. Rusya'da 1890'larda İşçi Sınıfı hareketinin gelişme düzeyine göre olumlu yanları nisbeten ağır basabiliyordu. Daha sonra, işçi sınıfı mücadelesinin belli bir gelişme aşaması için gerekli bu biçimler ona karşı, onu boğan bir kabuk oldu. Proletarya Sosyalizmi de ancak bu kabuğu kırarak Leninizm adını «Ne Yapmalı?» ile alabildi.

Ekonomizm ve Sendikalizm diye adlandırılan akımlar işlevleri bakımından birbirinin aynıdır: Ekonomik temel üzerinde mücadele ve ajitasyon. Ama, yapı bakımından farklılık gösterirler. Ekonomizm: bir aydın akımıdır. Sendikalizm işçi. Ekonomistler ilkel yuvarlarda örgütlenirler; Sendikalistler sendikalarda... Buraya kadar mesele yok... Söylemek ve Dikkati çekmek istediğimiz burada ortaya çıkıyor.

Ekonomizm de, Sendikalizm de, işçi sınıfına kapitalizmin sonuçları ile mücadeleyi; yani Reformlar uğruna mücadeleyi önerirler. Örgüt yapıları: Reformlar uğruna mücadele işlevine göre oluşmuştur. Devrim işlevini önlerine koymadıkları için: Devrim işlevini başarabilecek; yani proletaryayı, ücretli köleliğin nedenlerini ortadan kaldırmak için eğitip, yönetebilecek bir yapıyı da öngörmezler.

Ama, Tarih düz bir çizgi izlemiyor. Devrim, yani proletaryayı kapitalizmi ortadan kaldırma için eğitip yönetme, işlevini başaracak bir yapı: **Parti,** pekalâ Reformist bir Teori ve Politikanın egemenliğine girebilir. Böyle olunca, Parti'nin fiili işlevleri yani reformlar uğruna mücadele işlevi (ki bunlar özünde ekonomist - sendikalist işlevlerdir) ile; henüz açıktan inkâr edilememiş; Devrimci görevleri yapabilecek tarzda örgütlenmiş yapı arasında bir ayrılık ortaya çıkar. Öz ve Görünüş zıt bir karakter taşır. Özünde o artık devrimci bir parti değildir. Ama bir parti (Düzenin nedenlerini ortadan kaldırabilecek bir yapı) görünümündedir. **Gerçek işlevi** ile **görünürdeki yapısı** arasında bir zıtlık vardır. İşlevi: Özünde Ekonomist'in; Sendikalist'in işlevinden farklı değildir. O halde yapı'sı özünde nedir? Bu partiler (ki diğer ülkelerdeki isimleri Komünist veya İşçi Partisidir) gerçekte sendikalar gibi tüm işçileri üye etmediklerine göre; ve içlerinde burjuva aydınlar (ki kendilerine komünist derler) çokluk olduğuna göre, olsa olsa YUVARDIRLAR. Yanlız bunlar, ülke çapında yuvardırlar. Ekonomistlerin yuvarlarından farksızdırlar...

Orada anlatılmak istenen bu olmuştur.

Sorun, Derleniş'in Yuvar'dan ne anladığındadır. Onun yuvardan anladığı, nicel bir şeydir. Küçük devrimci gruplardır. Biz ise bu tür bir anlayışın çok sığ olduğu düşüncesindeyiz. Bizim YUVAR'dan anladığımız küçüklük, büyüklük gibi bir şey; belli organları olup olmama v.s. değildir. Biz YUVAR deyince: Reformist bir programa bağlı olarak ekonomist (= ilkel) örgütsel görevlerin oluşturduğu; burjuva ufkundaki fonksiyonların (işlevlerin) oluşturduğu ilkel bir **yapı**'dır. Bu bir Parti gibi de örgütlenmiş olabilir.

Biz ilkellik deyince; «dar kapsamlı çalışma» deyince: çalışmanın; örgütsel görevlerin içeriğinden, niteliğinden sözediyoruz. Derleniş ise bunlardan nicel, biçimsel, teknik bir yanı anlıyor.

Ve böyle bayağı bir anlayışla yaklaştığı için; Kongre öncesi V.P.'nin çizgisine hiçbir zaman ÖZDEN bir eleştiri yöneltmedi. Onun Programını, Taktiklerini, Örgüt Prensiplerini, örgütsel görevlerini eleştirmedi. Çünkü, bütün küçük - burjuvalar gibi burjuvazinin ufkuna hapsolmuştu. Ve dolayısıyla burjuva sosyalizmine hizmet etti. Onu güçlendirdi. Sözde «sol»dan saldırdı. Özde burjuva sosyalizmine teslim oldu.

Biz Derleniş'e şunu soruyoruz: V.P.'nin III. Kongre'de kabul edilen plâtformuna, programına, stratejisine, taktiklerine, örgüt prensiplerine eleştirileriniz nelerdir? Çünkü bu konularda birlik yoksa parti birliği olmaz. Bugünkü çizgiyi benimseyen ona hizmet eder. Beğenmiyorsan... Beğenmiyorsun demektir... İdeolojik, politik mücadele yürütürsün... Hodri Meydan!..

kıvılcım

Sayı : 3 - 4

Kasım - Aralık 1978
Ocak - Şubat 1979

İÇİNDEKİLER

- **Günlük Anılar (1971) : 2**
  Dr. Hikmet KIVILCIMLI
- **İstanbul Sıkıyönetim Mahkemesine Mektuplar (1971)**
  Dr. Hikmet KIVILCIMLI
- **Vatan Partisi 3. Olağan Kongresi Raporları**

FİYATI : 75 TL.

İsteme Adresi :
ODAK Basın, Yayın, Dağıtım
Bab-ı Ali Cad. 29/202 Cağaloğlu/İSTANBUL

Reformistlerin ve devrimci Sosyal-Demokratların platformları

(Baştarafı 2. Sayfada)

leri en açık biçimde verebilecek, anayasal reform vaadleriyle hiç bir şekilde karıştırılmayacak bir biçimde seçilmiştir. Partinin platformu, devrimci Sosyal - Demokratlarca, politik grevlere katılan yüz binlerce işçiye, milyonlarca Rus köylüsünün silahlı güçlerinin ön saflarında olanlara baş kaldırma görevlerini açıklayan doğrudan bir çağrıdır. Mayıs grevleri, askerlerin Haziran - Temmuz aylarındaki baş kaldırmaya yönelik tutumları, partinin verdiği doğrudan açıklamalar sonucudur: Devrimci bir parti politik platformunun doğruluğunun yaşam tarafından kanıtlanışını daha etkin bir biçimde düşleyemez.

Şimdi tasfiyecilerin platformunu inceleyelim. Onun tasfiyeci ruhu sanatkârane bir biçimde Troçki'nin devrimci sözleri arkasına gizlenmiştir. Bu gizleniş bazen saf ve deneyimsiz kişileri kandırabilir ve hatta tasfiyecilerle Parti arasında bir «uzlaşma» olarak algılanabilir. Ama çok az da olsa dikkatli bir gözden geçirme bu aldanışı ortadan kaldıracaktır.

Tasfiyecilerin platformu Mayıs grevleri, yazın oluşan ayaklanma girişimlerinden sonra kaleme alındı. Eğer biz bu platformun özelliklerini pratik bir biçimde belirlemek istersek, kendimize her şeyden önce, onların bu grev ve davranışları nasıl değerlendirdiklerini sormalıyız.

«Ekonomik hareket»...«grev hareketinin gelişimiyle proletarya yeni bir sosyal hareketin başlangıcını gösterdi»...«örgütsel özgürlük isteyen güçlü Nisan hareketi»... İşte Nisan - Mayıs grevleri hakkında tasfiyeci platformun bütün söyledikleri bunlardır.

Bütün bunlar gerçek dışıdır! Olayın saptırılmasını taşıyorlar! Esas olan konu burada es geçilmiş yani; yasal bir reform değil, hükümetin devrim yoluyla yıkılmasına yönelik olan politik grevlerin devrimci karakteri.

«Kızıl» cümlelerle dolu illegal devrimci bir bildiride böylesine gerçek dışı olaylar nasıl yazılabiliyor? Bu kaçınılmazdır çünkü, bu yalanlar tasfiyecilerin ve liberallerin tezlerini oluşturuyor. Grevlerde görmek istediklerini, yani, anayasal reformlar için bir mücadeleyi görüyorlar; kendilerini memnun etmeyen devrimci tırmanışı görmek istemiyorlar. Biz liberaller devrim için değil, ama reform için savaşmak istiyoruz. Tasfiyecilerin yalanında ifadesini bulan sınıf gerçeği budur.

Ayaklanma hareketlerine ilişkin tasfiyeci platformun ne dediğini görelim. «...Kışlalardaki şiddet, açlık ve baskı askerleri sonunda, kurşun ve darağacı ile bastırılan, patlamalara ve ümitsiz protestolara doğru itmektedir» vb..

Bu olayların liberal yorumudur. Bizler, devrimci Sosyal - Demokratlar bu ayaklanmaları kitle ayaklanmasının ilk belirtileri olarak kabul ediyoruz. Hatta başarısız, zamansız ve yanlış bir başlangıç olarak görüyoruz. Hatta Rus işçilerine 1901 - 1904 döneminde yaşadığı bir dizi başarısız, hatta bazısı tamamen başarısız grevler, başarılı 1905 Ekim grevinin örgütlenmesini verdiği gibi, kitlelerin de bu başarısız hareketinden başarılı hamleler yapmasını öğreneceğini biliyoruz.

İşçiler, köylüler, kışlada en ağır baskıya uğrayanlar ayaklanmaya başladı diyoruz. Bu olayda verilecek karar açık ve sapmasızdır: Başarılı bir ayaklanmanın nasıl ve kimin adına hazırlanması konusu açıklanmalıdır.

Liberaller olayları başka türlü algılarlar. Onlara göre askerler «patlamalara ve ümitsiz protestolara yöneltilmiş» idi. Onlar ayaklanmış askeri, devrimin bir öğesi, kitle ayaklanmasının bir habercisi olarak değil, hükümetin yanlış tutumunun («ümitsizliğe onları iterler») bir delili olarak görür.

Liberaller; hükümetin askerleri ümitsizliğe ittiğini ve sonunda onları kurşunla bastırdığını, hükümetin kötülüğünü vurgular. (Bu düşüncenin vardığı odak: Eğer bizler, liberaller hükümet ediyor olsaydık, asker ayaklanmaları olmayacaktı.)

Sosyal - Demokratlar; devrim enerjisinin kitleler içinde nasıl derin ve geniş bir şekilde olgunlaştığını inceleyiniz, kışlalardaki şiddetli eğitimden bunalmış asker ve denizcilerin ayaklanmaya başlaması ve daha önceki direnişlerindeki yanlışlardan aldıkları derslerle başarılı olacak bir ayaklanmayı öğrendiklerini görünüz der.

Tasfiyecilerin ilkbahar ve yaz dönemi devrimci tırmanışı nasıl «yorumladıklarını» (senatoda verilen anlamda) biliyoruz, şimdi bizim parti programımızı nasıl «yorumladıklarını» görelim.

R.S.D.İ.P. Programı şöyle der :

«R.S.D.İ.P., programında acil politik görev olarak, çarlık otokrasisinin yıkılıp yerine anayasası "halkın egemenliğini" bir dizi "özgürlük" ve "hakları" garanti altına alacak demokratik bir cumhuriyetin kurulması» olarak belirlemiştir.

Bizim «acil» hedefimiz otokrasinin devrilip yerine özgürlükleri garanti eden bir cumhuriyet kurulmasıdır. Programımızın ne dediğinin anlaşılmaması olanaksızdır.

Ama tasfiyeciler bunu şöyle değiştirdiler:

«...Sosyal - Demokrat platformun halkı demokratik bir cumhuriyet için mücadeleye çağırdığını okuyoruz. Yalnız bir devrimle varılabilecek bu amaç için, Sosyal - Demokratlar işçi kitlelerine seçim kampanyasında (iyi dinleyin!) şu acil istekler etrafında toplanmaları için çağrıda bulunuyor; 1) Genel seçim vb., oy kullanmak... Duma seçimleri için», vb.

1906 sonbaharında, «yasal» partisinin kurulma döneminde, (tam çalışmaya başlayacağı bir dönemde polisin dağıtıp, üyelerini de hapse attığı bu kuruluş) tasfiyeci Sosyalist - Devrimci Peshekhonov, cumhuriyetin «uzak bir olasılık», «aşırı dikkat isteyen bir sorun», günümüz acil isteğinin reformlar olduğunu yazıyordu.

Tasfiyeci Sosyalist - Devrimci saf, basit, beceriksiz ve kaba idi. «Avrupalı» oportünistler böyle hareket etmezler, onlar daha inandırıcı, daha zeki ve daha diplomattır.

Cumhuriyet sloganından vazgeçmiyorlar. Ne büyük riyakârlık! Onu herhangi birinin açık olarak anlayacağı tartışmalarda yeterince «açıklamakla» yetiniyorlar. Devrim olacak mı olmayacak mı? Bu soruya sokaktaki herhangi biri basitçe konunun çelişkili olduğunu, yanıtsız olduğunu söyler. Troçki bu yanıtı daha bilimsel bir biçimde Nasha Zarya'da (No: 5, s. 21) tekrarlar. Cumhuriyet bir «devrimden başka türlü» kurulamaz, ama günümüz seçim kampanyasında «güncel» olan anayasal reformlardır.

Öyle ki herşey ayarlanmıştı: Cumhuriyeti hem kabul ediyorlar, hem de belirsiz ileri tarihlere itiyorlar. Arzuladığımız bütün devrimci cümleleri sunuyorlar, ama, aslında, «günümüz seçim kampanyasında» (ve platform sadece bu kampanya için belirlenmişti) «gündemdeki» isteklerinin reformlar olduğunu vurguluyorlardı.

Gerçekte, tasfiyecilerin konferansındaki tavan, «diplomasinin uzmanlarıydı»... Büyük, ama zavallı uzmanlar! Bunlar, küçük diplomatlar grubunu memnun ederlerken; «uzlaşıcı» saf grupları tartışmalarda karmakarışık ederlerken, marksistler onlarla (tasfiyecilerle) başka bir tarzda konuşacaktır.

Önceden devrim olup olmayacağını bilemeyiz. Bu tartışılmaz, «kutsal» ama boş gerçek yeniliklere kapalı kişileri tamamen tatmin etse bile, marksistler için durum ayni değildir: Marksistler, bu yanıtla tatmin olmazlar, kendilerinin ve bütün Sosyal - Demokrat işçilerin propagandasının devrimin olup olmayacağını belirleyen faktörlerden biri olduğunu belirtirler. Çünkü, politik grevlere katılan yüz binlerce işçi, ordunun değişik öncü güçleri, bize, yani partimize nereye gidilmesi, neyin adına ayaklanılması, nereye varılması, başlayan tırmanışı devrim aşamasına dek geliştirmeli mi yoksa reformlar için yöneltilmeli mi, diye soruyorlar.

Devrimci Sosyal - Demokratlar, bu sorulara, yeniliklere karşı Troçki'nin belirsizlik görüşüne (devrim olacak mı olmayacak mı, kim bilebilir?) göre daha ilgi çekici, daha önemli yanıtlar verdiler.

Bizim yanıtımız, anayasal reformların ütopik karakterinin eleştirilmesi, bu reformlardan bir şey beklemenin çok yanlış olduğunun açıklanması, bütün olanaklarla ve hiç bir kısıtlamaya uğratmaksızın devrimci tırmanışın geliştirilmesine yardımcı olunmasını, bunun için seçim kampanyasından yararlanılması gereğini kapsar. Devrimin oluşu ya da olmayışı yalnızca bize bağlı değildir. Biz, hiç bir şekilde boşa gitmeyecek görevimizi yapacağız. Bu kitlelerin derinliklerine proleter özgürlük ve demokrasi tohumları atmaktır. Bu tohumlar muhakkak ki gelişip önce demokratik devrimi, sonra da sosyalist devrimi verecektir.

Buna karşın, kitlelere, entellektüel Troçkizmin vahşi şüpheciliğini aşılıyanlar, gündemdeki konunun reformlar olduğunu, devrimin olup olmayacağının bilinmediğini yayınlayanlar, kitleler içine liberal ütopyalar saçarak şimdiden çürütüyorlar.

Bugün «gerçek» politik durum şudur; yarım milyona yakın işçi politik grevlere katılmıştır, köylüler ordusu öncü güçleri asil idarecilere ateş etmişlerdir; bütün seçim kampanyasının bu gerçek durumundan derin olarak etkilenmiş bir ruhta olacağına, bizim tasfiyeciler bu gerçeği «Avrupalı» ve «parlamenter» kabullenişlerinin dışında bırakırlar. (Çünkü bizim tasfiyecilerimiz büyük «Avrupalılardır»!) Daha sonra, bu gerçekten tamamen sıyrılmış olarak, (ki bunun içinde çok az «Avrupalı», çok miktarda «Çinli» yani demokratik devrimci unsur vardır) hiç bir şeye yaramayan bir kaç cümle ile, gerçek seçim kampanyasının reformist kampanyası olduğunu ilan ederler.

Eğer, Sosyal - Demokrat Parti bir seçim platformunun gereksinmesinde ise, bu, Dördüncü Duma seçimleriyle, seçim fırsatları içinde, seçimlerdeki konuşmalarda, devrimin gerekli, esas, kaçınılmaz olduğunu bir kere daha açıklamak içindir.

Buna karşın tasfiyeciler bir platforma seçim «için» gereksinme duyarlar. Kendilerince, kesin bir biçimde belirtilmeyen devrim fikrini kibarca terkederek, belli sayıda anayasal reformları kapsayan seçim kampanyalarının «gerçek» seçim kampanyası olduğunu yayınlarlar.

Sosyal - Demokrat Partisi seçimlerden, devrimin gerekli olduğu fikrinin, devrimci tırmanışın başladığı fikrinin kitleler arasına bir kere daha girmesi için yararlanacaktır. İşte bunun içindir ki, Sosyal - Demokrat Parti platformu Dördüncü Duma seçimlerine katılacaklara açıkça ve kısaca anayasal reformlar değil, cumhuriyet; reformizm değil, devrim der.

Tasfiyeciler, seçimleri devrim fikrini zayıflatmak, anayasal reformlar için vaaz verme yönünde kullanır. Bu gaye için de, askerlerin ayaklanmalarını, bütün Sosyal - Demokrat işçilerin, bütün güçleri, enerjileri, arzularıyla hemen destekleyip desteklememesiyle gelişip gelişemeyecek olan bir kitle hareketinin başlangıcı olarak değil de, «ümitsiz patlama ve protestolar» olarak gösteriyorlar.

Bu gaye için Mayıs devrimci grevlerini, reformist grev olarak «değiştiriyorlar».

Bu gaye için, bizim parti programımızı «acil» hedefimiz, yani özgürlükleri garanti eden cumhuriyetin kurulması yerine, bazı özgürlük isteklerinin —Dördüncü Duma için, gülmeyiniz!— «seçim kampanyası»nın gündeminde olduğu biçiminde «yorumladılar».

Rus yaşantısında ne kadar çok yaşlı Çinli var! Bu kişiler çarlık içinde ne kadar çok! Bir kutupta kitlelerin devrimci yönelimleri, diğerinde Purishkeviçler ve Treshchenkovların bulunduğu reform ve parlamenter mücadelesini «seremonik» bir şekilde koymayı isteyen bu geri kafalılar, tasfiyeciler içinde ne kadar çok! Khvostovlar ve Makarovlara karşı kendilerini korumak için MacDonald ve Jaurès'ten, Bissolati ve Bernstein'den, Kolb ve Frank'tan taahhütlü mektuplar gösteren entellektüellerin hareketleri ne kadar geri kafalıca!

Tasfiyecilerin konferansında, Troçki tarafından sahnelenen, tasfiyeci görüşlerle Partimizin görüşlerinin diplomatik «uzlaştırılması» aslında hiç bir «uzlaşmaya» varamamıştır. Günümüz Rusya'sında sosyal ve politik durumu belirleyen en büyük politik gerçeği ortadan kaldıramamıştır. Bu gerçek reformist ve devrimci Sosyal - Demokrat platformların mücadelesidir; bu burjuvazinin, kendi liberal partisi liderlerince sunulan, anayasal «çalışma» tezine karşın Rusya'da yeni bir devrim gerektiği tezinin, kitlelere gerçek özgürlük için mücadele çağrısı yapan yüz binlerce devrimci grevcinin mücadelesidir.

Önce reformistlere doğru eğilerek, sonra bu eğilişi devrimci Sosyal - Demokratlara yönelterek, objektif bir politik olayı aradan çıkartamayız ve onun gücünü, ağırlığını çok az da olsa zayıflatamayız. Bu olaya ait ayrılıkları yumuşatmaya yönelik iyi niyetler, hatta gerçekten bu niyetler «iyi» olsa dahi; bütün karşı - devrimci durumdan çıkan uzlaşmaz politik eğilimleri değiştirmede güçsüz kalacaktır.

Proletarya devrimci Sosyal - Demokrat bayrağını kaldırmıştır. Kara - Yüzler Duması öncesi, bu bayrağı liberaller önünde indirmeyecek, reformistleri memnun etmek için katlamayacak, diplomat grupları için platformunu ne köreltecek ne de gücünü düşürecektir.

Devrimci Sosyal - Demokrat platformu karşısında reformist platform — Mayıs grevleri bu slogan altında oldu. Yine bu slogan altında R.S.D.İ.P. toprak sahibi ve rahip Duması seçimlerine katılıyor. Ve yine bu slogan altında parti, Dumada ve kitleler arasındaki tüm görevini yürütecektir.

Sotsial - Demokrat No: 28-29
5 (18) Kasım 1912

Sotsial - Demokrat'taki metne göre yayınlanmıştır.
Toplu Eserler, Cilt 18, s. 378-386.

ESNAF DİRENİŞİNE KARŞI TAVIRLAR

Parababalarının başını çektiği bir esnaf hareketi yaşadık. Esnaf, Tiyenşanların aracılığıyla önce direnişe çağrıldı, sonra sıkıyönetimin sopası gösterilerek vazgeçirtildi, moralman çökertildi, yıldırıldı.

Şimdiye kadar pek metelik verilmeyen «esnaf milletine» karşı alınan tavırların bir çözümlenmesini yaparak işçi sınıfının bilincini aydınlatmak görevidir. Bu görevin anlamı Lenin tarafından şöyle açıklanır :

«Eğer işçiler, öteki toplumsal sınıfların herbirini, entellektüel, manevî ve siyasal yaşamlarını bütün belirtileriyle gözleyebilmek için somut ve herşeyden önce güncel siyasal olgular ve olaylardan yararlanmasını öğrenemezler; eğer materyalist tahlil ve ölçüleri, nüfusun bütün sınıflarının, tabakaların ve grupların yaşam ve eylemlerinin bütün yönlerine pratik olarak uygulamayı öğrenemezlerse, çalışan yığınların bilinci, gerçek bir sınıf bilinci olamaz. Kim, işçi sınıfının dikkatini, gözlemini, ve bilincini tamamiyle ya da hatta esas olarak işçi sınıfı üzerinde yoğunlaştırıyorsa böylesine Sosyal - Demokrat değildir. Çünkü kendini iyi tanıyabilmesi için, işçi sınıfının modern toplumun bütün sınıfları arasındaki karşılıklı ilişkiler konusunda tam bir bilgisi, sadece teorik bilgisi değil... hatta daha doğru olarak ifade edelim, teorik olmaktan çok, siyasal yaşam deneyine dayanan pratik bilgisi olması gerekir.»

Esnafların, köylülerin, ezilen halk yığınlarının meselelerinin, aynı zamanda işçilerin meselesi olduğunu işçilere her fırsattan yararlanarak anlatmayan, işçilerin; esnaflar, köylüler, gençler, diğer ezilenler için mücadele etmeleri gerektiğini, bütün ezilenleri kurtarma gibi tarihî bir sorumlulukları olduğunu onlara kavratmıyan bir hareketin devrimciliğinden bahsedilemez.

Bir direniş dolayısıyla değil, her somut olgudan hareketle sürekli olarak bu görevi başarma göreviyle karşı karşıyayız.

Bu görevi başarmak; işçi sınıfının diğer ezilen yığınlar hakkında, özel olarak ta bugün esnaf hareketi hakkında doğru bir bilgiye sahip olmasını sağlamak, burjuva — küçük - burjuva sosyalistlerinin işçi sınıfı üzerindeki etkilerini de kırmak anlamına gelir. Ancak bu gerçekleştirildiği ölçüde, yani işçiler, burjuva — küçük - burjuva sosyalizmlerinin etkisinden kurtulabildiği ölçüde, esnaf hareketine öncülük edebilir, esnaflarla birleşebilir.

Burjuva sosyalizmleri (TİP - TSİP - TKP) bu konuda da ortaktırlar. Onlar küçük - burjuva tabakalar içinde aydın küçük - burjuvaziden başka tabaka bilmezler. Devrim diye bir sorunları olmadığı için, demokratik devrim açısından temel ittifak unsuru olan köylü diye bir sorunları yoktur, esnaf diye bir sorunları ise hiç mi hiç yoktur. Ne zaman köylüler, esnaflar kendilerini bir «sorun» olarak dayatırsa, direnişe kalkarsa burjuva sosyalizmleri onu bir sorun olarak kabul ederler, bu yığınların hareketliliğini pasifize - nötralize etmeye çalışırlar, köylülere, esnaflara uslu durmalarını vaiz ederler.

İşçilerin devrimci talepleri için köylülük ve esnaflarla birliği: reformcu liberallerle bölünmesiyle mümkün olur. İşçiler, reformcu liberallerden, CHP'sinden bölünmeden köylülerle ve esnaflarla birleşemez. Burjuva Sosyalizmi, işçileri reformcu liberallerden bölmez, çünkü kendisi reformcudur, çünkü kendisi sosyalizm maskeli liberalizmdir.

«...Bu karar uygulansa da, uygulanmasa da, kitlesel tepki silahının gericiliğin eline geçirilerek hükümete karşı direnmesi girişimidir. Bu deneme ile, faşist güçlerin kontrolü altına en önce alınabilecek olan orta ve küçük sermayedar gruplarının bir vurucu güç olarak toparlanmasının da bir provası amaçlanmaktadır. (Esnaf, kaderine razı ol!)

Bu "patronlar grevi" denemesi karşısında hükümet ve diğer resmî kuruluşlar tarafından gösterilen tepkinin biçimi ise, böylesi sahte değil ama, kitlelerin gerçek hak taleplerini ve kitlesel mücadele biçimlerini gözden düşürmeye, kullanılmaz hale getirmeye ve yasak ilân etmeye yöneliktir. (Esnafın talebi sahtedir, işçinin talebi gerçektir. Ey hükümet! Esnafı ez, ama işçinin talebini ver!) **Böylesi bir tutumun, işçi sınıfının ve emekçi kitlelerin faşist tehlikeye karşı en etkin mücadele araçlarını önceden köreltmekten başka sonucu olmayacaktır. YÜRÜYÜŞ.»**

«Son yapılan zamlardan sonra da esnafların, otomobilcilerin ve benzeri meslek erbabının direniş yapma niyetleri ilerici bir nitelik taşımamaktadırlar. Çünkü gerçekte anti - tekelci olması gereken bu kesimler, direniş kararla rında hedef olarak tekelci sermayeyi değil, emekçileri seç mişlerdir...

Bugünkü özgül durumda ise AP milletvekili Tiyenşan'ın önayaklığını yaptığı bu direniş kararı, aynı zamanda hükümetin düşürülmesi ve yerine MC ya da benzeri formüllerin getirilmesi amacına yöneliktir... (Hükümet düşmesin = ZAMLARA - SIKIYÖNETİME EVET).

Bütün bunlara rağmen, esnafların, küçük taşıtçıların direniş kararları ne denli yanlış hedefe yönelik olursa olsun ve hangi olumsuz motifleri içinde taşırsa taşısın, bu eylemlerin sıkıyönetim tarafından engellenmesi burjuva demokrasisi açısından olumsuzdur. TSİP Merkez Organı : BİRLİK. (Yaşasın Hür Demokratik Rejim, Şu Sıkıyönetim de amma ahmaklık ediyor.)»

«Faşist Tehlike» Burjuva sosyalizminin elinde esnaflara karşı; hükümetle, burjuvaziyle birleşmesini meşru göstermeye yarayan bir bahane, bir gerekçedir. Burjuva sosyalizmleri kitlelerin direnişlerini hep «faşizme yağ süreceği» gerekçesini ileri sürerek engellemeye çalışırlar, aslında böylelikle kendileri faşizme yağ sürmüş olurlar. Faşizm tehlikesini, reformizme karşı mücadele etmediği ve etmeyeceği için, hergün üreten ve böylece faşizm tehlikesinin de bir kaynağı olan burjuva sosyalizmine karşı mücadele verilmeden, proletaryayı bu tehlikeden kurtarmadan devrimi başarmak mümkün değildir. «Faşizmi ve III. Dünya Savaşı Tehlikesini» her türlü ihanetlerine temel dayanak yapan burjuva sosyalizmlerinin etkisinden işçiler kurtarılmadıkça, köylülerle, esnaflarla birleşemezler, devrimi gerçekleştiremezler.

Önemli gördüğümüz bir noktaya bu vesileyle açıklık getirmeden geçemeyeceğiz. BİRLİK (TSİP Merkez Organında) bir alıntı yapalım: **«Son bir nokta olarak konumuzla bağlantısı bulunan bir hususu daha hatırlatmak istiyoruz. Türkiye'de kitle taşımacılığı gerçekleşmediği büyük kent belediyelerinin tanzim satışları çok sınırlı kaldığı için sosyal demokrat hükümet adı geçen direniş kararı üzerinde paniğe kapılmıştır. Oysa şehirlerarası planda demiryolu taşımacılığı gelişkin bulunsaydı, kentlerde belediye hizmetleri yurttaşlara gerek kitle taşımacılığı açısından, gerekse aracı kârları hayli azaltılmış ürün pazarlaması bakımından götürebilseydi, bu hususları geniş emekçi yığınlarının çıkarına olacaktı.** (CHP cesur ol, akıllı ol, yığınların direnişini önlemek için reformcu tedbirler al. Biz olsak korkmazdık, kitleleri daha iyi uyuturduk.)»

Esnaf Direnişine karşı «Devrimci Belediyecilik». Burjuva sosyalizmleri düzen değişikliğinden, devrimden yana değil, düzen içindeki değişikliklerinden yanadırlar, kamu hizmetlerinin daha iyi yapılmasıyla halkın dertlerinin çözümlenebileceği hayallerini yayarlar. Küçük - burjuva sosyalizmlerinin de reformculuğun etkisiyle benimsediği son yıllarda gelişen «Devrimci Belediyecilik» hareketinin anlamı budur. Bu hareket «Avrupa Komünizmi»nden esinlenir. Kimi büyük belediyeleri eline geçiren «komünistler» Burjuvazinin «düzen değişmeksizin halk kurtulabilir» tezini ispatlamaya çalışırlar.

TSİP'in yaptığı da budur: Esnafın tepkisini düzenin sınırları içine hapsetmek, esnaf direnişini öldürmek için belediye hizmetini arttırmak, her fırsattan yararlanarak ezilenlere kaderlerine razı olmalarını öğütlemek, onları birbirine düşürmek, onlara karşı tedbirleri geliştirmek.

Devrimci proletarya ise, küçük burjuva hoşnutsuzluğunu, esnaf arabasını Tiyenşanlar'ın arabasından kurtarma mücadelesi verir. Bu ise Ecevit'in politikasının esnaflar tarafından protesto edilmesini desteklemekle mümkün hale gelebilir. Esnaf hareketine düzen değişikliği şiarını hakim kılmakla mümkün olabilir, esnaf hareketini devrimci bir protestoya dönüştürmekle mümkün olabilir.

Bu nedenle devrimci bir hareketin görevi esnaf direnişinin işçilerin davası olduğunu işçilere anlatmaktır. Halk yığınlarının hoşnutsuzluğunu finans - kapital egemenliğini yıkmak için örgütlemek, harekete geçirmek ve desteklemenin gerekliliğini işçilere kavratmaktır.

Esnaf direnişi desteklenmeden Tiyenşan'lar yenilemez. İşçiler ancak esnaflara öncülük ederek onları kazanabilir.

Esnaf Direnişinden korkarak hükümetle birleşenler gericilerin en kurnazı olan reformistlerdir, esnafların Tiyenşan'lara bağlanmalarının hizmetkârıdırlar.

Devrimci proletaryanın şiarı: İşçiler esnaflara öncülük et, onları asgari programına kazan; parolasıdır.

1 MAYIS GELİRKEN GÖREVLERİMİZ

(Baştarafı 12. Sayfada)

Bunu yaydıkları için de, egemen sınıf bu partilere belli bir hoşgörü gösteriyor. Bu partiler özünde, parababaları zümresi dışındaki kapitalistlerin çıkarlarını savunmaktadırlar. Bunlara **«Burjuva Sosyalist»** veya **«Reformist»** partiler de denir.

Bir de bir sürü «siyaset» denen, başlıcaları **«Halkın Kurtuluşu», «Kurtuluş», «Devrimci Yol», «Devrimci Sol», «Devrimci Halkın Birliği», «Emeğin Birliği»** gibi adlarla alınan hareketler var.

Bunlar da, düzenin değişmesi gerektiğini genel olarak ifade ediyorlar ama elle tutulur, somut bir devrimci program öneremiyorlar. İş oraya geldi mi, bir sürü reform talebini acil görev olarak öne koyuyorlar.

Burjuva Sosyalist Partiler CHP'yi tutarlı olmaya çağırıyordu, bunlar da Burjuva Sosyalist Partileri tutarlı olmaya, yani reformlar için daha keskin bir mücadele vermeye çağırıyorlar. Böylece, eninde sonunda, bütün keskin görünümlerine rağmen bunlar da halkı, düzen çerçevesindeki değişiklikleri tedavi olarak öneren partilerin kuyruğuna takmış oluyorlar.

Bu siyasetlerin de karakterleri, küçük - burjuva dediğimiz, köylü, esnaf, zanaatkâr, memur gibi tabakalarınkine tıpatıp uyuyor. Devrim ve reformlar arasında bocalıyorlar.

Bugün, Türkiye'de bir tek parti, yalnızca Vatan Partisi, açık açık işsizliğin, pahalılığın, ekonomik krizin nedeninin parababalarının ekonomik ve siyasî egemenliği olduğunu, ACİL GÖREV'in parababalarının düzenini değiştirmek olduğunu söylüyor.

Yanlızca Vatan Partisi TEŞHİS ve TEDAVİDE gerçeğe uygun olanı söylüyor. Bir tek Vatan Partisi işsizlik ve pahalılığa karşı **«kutsal cihat»** ilân ediyor.

Parababalarının vurgun ve sömürü düzeninin yerine nasıl bir düzen konulması gerektiği konusunda, Vatan Partisi, halkın derhal uygulayabileceği; bir okumakla kavrayabileceği, elle tutulur teklifleri içeren bir program öneriyor.

Çünkü Vatan Partisi, İşçi Sınıfının partisidir. Türkiye ve Dünya işçilerinin onlarca yıllık deneyleri üzerinde yükselmiş bir partidir.

Kaldığımız yere dönelim: demiştik ki, bu düzeni halk kitleleri değiştirebilir, halka işçi sınıfı düzeni değiştirmenin gerekli ve mümkün olduğunu gösterebilir. İşçi sınıfının bu görevi başarması için ise, düzeni değiştirmeyi gündemine koyması; bunun için de düzen çerçevesindeki değişiklikleri öneren reformcu hayallerden kurtulması gerekir. Bu reformcu hayallerden de, hangi partilerin reformist olduğunu anlıyarak kurtulabilir. Ve hangi partilerin neden ve nasıl reformist olduğunu kısaca açıkladık.

O halde şimdi, parababalarının sömürü ve tahakkümüne son vermeden, işsizlik kâbusu ile pahalılık cehenneminden kurtulamayacağımızı gördüğümüze göre. Ve diğer partilerin gerçek yüzlerini artık tanıdığımıza göre: **1979 yılı 1 Mayıs'ında özellikle üzerimize düşen görev,** reformcu slogan ve programlara karşılık, **işçi sınıfının devrimci sloglarını ve programını koymaktır, yaymaktır, yükseltmektir.**

Her nerede olursa olsun, diğer işçi kardeşlerimize, memur, esnaf, köylü kardeşlerimize, düzeni değiştirmek gerektiğini anlatmak, bunun dışında görevleri, sloganları koyanların kime hizmet ettiğini teşhir etmektir.

O halde işçi arkadaşlar, bu 1 Mayıs'ı, şu devrimci sloganları ve devrimci program tüm Türkiye'nin yoksul insanlarına duyurmak için değerlendirelim.

— HÜKÜMET DEĞİL, DÜZEN DEĞİŞİKLİĞİ
— HÜKÜMET DEĞİŞİKLİĞİYLE ACILAR SON BULACAK DİYENLER, ACILARA SEBEP OLAN DÜZENİ KORUMAK İSTEYENLERDİR
— PARABABALARININ EGEMENLİĞİNE SON
— KAHROLSUN BANKA - ŞİRKET BEYLERİ İLE ACENTE - BEZİRGÂN AĞALARIN SÖMÜRÜ VE TAHAKKÜMÜ
— FAKİR HALKI YAKMAMAK, PARABABALARININ DÜZENİNİ YIKMAKLA OLUR
— İŞSİZLİK, PAHALILIK VE EKONOMİK BUNALIMIN NEDENİ :
KÖYLÜNÜN TOPRAKSIZ, TEKNİKSİZ, KREDİSİZ, YARDIMSIZ, BİRLİKSİZ
İŞÇİNİN HAKSIZ, HUKUKSUZ
TİCARETİN ŞUURSUZ
SANAYİİN AĞIRSIZ
DEVLETİN PAHALI, BASKICI, ASKERCİ OLMASIDIR
— İŞSİZLİĞE, PAHALILIĞA SON VERMEK İÇİN :
KÖYLÜYE BEDAVA TOPRAK, UCUZ KREDİ - TEKNİK - ARAÇ, KOLAY BİRLİK, KÖYE DEMOKRASİ GEREK
İŞÇİYİ SİYASETE ÖNCÜ, TİCARETİ ŞUURLU, SANAYİİ AĞIR VE EN SON TEKNİKLİ; MEMURU ÜRETİCİ, DEVLETİ UCUZ, YÖNETİMİ DEMOKRAT KILMAK GEREK
— BUNALIMDAN ÇIKIŞIN TEK YOLU: HALKIN GİRİŞİM, ÖRGÜT VE KONTROLÜYLE GERÇEKLEŞECEK UCUZ DEVLET, ŞUURLU TİCARET, TOPRAK REFORMUDUR
— REFORMLAR DEĞİL, DÜZEN DEĞİŞİKLİĞİ
— DEVLET HALKTAN DEĞİL, HALK DEVLETTEN ÜSTÜN OLMALI

İşçi Arkadaşlar, 1 Mayıs'ta bu slogan ve programları yükseltelim.

YAŞASIN YOKSUL HALK
YAŞASIN İŞÇİ SINIFI
YAŞASIN VATAN PARTİSİ
KAHROLSUN PARABABALARI VE ONLARIN DÜZENİ.

PAHALILIĞA VE İŞSİZLİĞE KARŞI KUTSAL KURTULUŞ SAVAŞI.

I Mayıs gelirken görevlerimiz

İşçi Arkadaşlar,

İşçi Sınıfının uluslararası birlik ve mücadele günü olan: 1 Mayıs geliyor. 1979 yılı 1 Mayıs'ı gelirken, ülkenin ve halkın **durumu** nedir? İşçi Sınıfını hangi **görevler** beklemektedir? Bizi bekleyen görevlerin altından kalkmak için **neler yapmamız** gerekmektedir?.. Bu bildiride kısaca bu sorulara cevap vermeye çalışacağız.

İşçi Sınıfının Tarihcil Görevi : Yeryüzünde binlerce yıldır süregelen insanın insan tarafından **sömürülmesine** ve **ezilmesine son vermektir.** Bilim ve Tekniğin nimetlerinden tüm insanların eşitçe yararlanabilecekleri; tüm insanların maddeten ve manen sınırsızca gelişebilecekleri **Sosyalizmi kurmak**tır.

Dünya Proletarya Ordusu'nun bir bölüğü olan, Türkiye İşçi Sınıfı, bu Tarihcil (Evrencil) görevin yerine getirilmesine özellikle ve öncelikle kendi ülkesinde kapitalizme son vererek; sosyalizmi kurarak yardımcı olabilir.

İşçi Sınıfı, Türkiye'de sosyalizmi kurmakla yalnızca uluslararası görevini yerine getirmiş olmaz; kendi yoksul köylü, esnaf, memur kardeşlerinden oluşan halkına karşı ulusal görevini de başarmış olur.

Ancak, Türkiye'de Sosyalizmi kurabilmek, sömürü ve baskıyı ortadan kaldırabilmek için, yapılması gereken ilk iş: Köyde ve şehirde, yoksul halkı İŞSİZLİK VE PAHALILIK CEHENNEMİNDE YAKAN parababalarının sömürü, vurgun ve tahakkümüne son vermektir.

Çünkü, birkaç büyük şehirde çöreklenmiş 300 milyarder banka ve şirket beyi ile; taşra, kasaba ve kentlerine çöreklenmiş 3000 milyoner tefeci - bezirgân acenteci ağa Türkiye ekonomi ve politikasına egemendirler. Bu azınlığın azınlığı parababaları, **egemen, bilinçli** ve **teşkilâtlı** olabildikleri için, tüm bir millet gibi görünebilmekte, azlık olduklarını gizleyebilmektedirler.

Bu antika ve modern derebeyler, kendi egemenliklerini emperyalist ülkelerdeki parababalarıyla kader ortaklığına girerek sürdürebilmektedirler. Bunun için geri ülkelerdeki egemen sınıflar ile, emperyalist ülkelerdeki egemen sınıflar kaderlerini birleştirmişler, **«domuz topu»** olmuşlardır.

Emperyalist ülkelerin egemeni olan parababaları, egemenliklerini, bizim gibi ülkeleri geri bırakarak; bizim gibi geri bıraktırdığı ülkelerden sömürdükleri zenginliklerin bir kısmıyla, kendi ülkelerinin işçi sınıfı içinden bir azınlığı satın alarak sürdürebilmektedirler. Bugün dünyada bizim gibi yeni - sömürgeler olmasa emperyalist anavatanlarda kapitalizm bir dakika bile ayakta duramaz. Bizim gibi ülkelerin geri, sanayisiz kalması, bir açık pazar ve ucuz hammadde - işgücü kaynağı olarak kullanılması emperyalizm için hayat memat meselesidir.

Kaderlerini emperyalizmin **kaderine bağlayan;** uluslararası finans - kapitalin kafasıyla düşünen, bizim yerli parababaları da egemenliklerini sürdürebilmeyi, ülkeyi geri, sanayisiz, ucuz işgücü ve hammadde kaynağı olarak tutabilmede görürler. Böylece uluslararası finans - kapitale kendi uluslarını ve vatanlarını kurban ederler. **Egemenlikleri ancak sürek**li vatan ve millet **ihanet**leriyle sürer.

Emperyalistler kendilerine rakip istemediği **için,** Türkiye'nin ağır sanayiini (fabrika yapan fabrikaları) kurmasını engellerler. Köyde toprak, teknik, kredinin yoksul köylüye gitmesini engellerler. Bunun sonucu olarak, üretim az ve pahalı olur. İşsizlik alır başını gider. Emperyalizme bekçilik edebilmek **için dünya**nın en büyük asker ve memur ordularından birinin masraflarını da yoksul halka vergilerle yüklerler. Enflasyonu, pahalılığı ve **işsizliği körüklerler. Sonun**da, ülkemiz petrol ve gübre bile bulamayacak kadar bunalıma düştüğü zaman da, bunalımın nedeni «israf» veya «savurganlık»tır deyip işçinin, köylünün, memurun, esnafın yemeğindeki tuza, evindeki gaza, sırtındaki beze göz dikerler.

Hiçbir şey bizi yanıltmamalıdır. Bütün çektiklerimizin, dayanılmaz hale gelen işsizlik ve pahalılığın bir **tek nedeni** vardır: 3300 parababasının kendi egemenliklerini koruma hırsı. Her kim ki, bu **temel** ve **basit gerçeği** gizliyor veya unutturmaya çalışıyor. O, bilerek ya da bilmeyerek 3300 parababasına uşaklık ediyor; onların düzenlerini sürdürmelerine hizmet ediyor demektir.

İşsizliğin, pahalılığın, «ekonomik krizin» nedeni, köylünün kredi, teknik, toprak ve birliksiz kalışı, işçinin köle gibi ucuzca çalıştırılması, ağır ve modern teknikli sanayii olmaması; devletin muazzam pahalı, baskıcı ve askerci olması olduğuna göre... Bunların böyle olmasının da sebebi, 3300 parababasının egemenliğini korumak için, Vatan ve Milleti emperyalizme peşkeş çekmesi olduğuna göre: İşsizliğe, pahalılığa, zulme, «ekonomik kriz»e son vermek için **ilk yapılacak iş: parababalarının egemenliğine son vermektir.** Parababalarının sömürü ve vurgun düzenine son vermektir.

Parababalarının egemenliğine **kim** son verebilir?.. **Halk;** işçiler, köylüler ve tüm yoksul insanlar.

Peki **ne zaman** ve nasıl son verebilir?

«Yeter artık» dediği zaman; **«Böyle sürünerek yaşamaktansa; her gün bin kere ölmektense bir kere ölmek yeğdir»** dediği zaman...

Ve, kendisini böyle süründürenlerin eni sonu bir avuç milyarder olduğunu kavradığı zaman...

Bugün, parababalarının **«ekonomiyi kurtarma paketi»** dedikleri, **«halkı batırma paketi»**, her halktan kişiye **«Yeter Be!»** dedirttiriyor.

Ama halk **henüz** çektiği acıların **nedeninin** bir avuç parababasının sömürü ve tahakkümü olduğunu göremiyor. Hâlâ, bugünkü düzen çerçevesinde bazı düzeltmelerle acıların son bulacağını sanıyor.

O halde ilk görev: geniş halk kitlelerine, işsizlik ve pahalılığa son vermenin tek yolunun parababalarının sömürü ve tahakkümüne son vermek olduğunu **kavratmaktır.**

Ama, **İşçi Sınıfının,** bunu, köylü, esnaf, memur gibi halk tabakalarına kavratabilmesi için; **önce kendisinin kavraması;** düzen değişikliği yapmayı **önce kendisinin gündemine koyması** gerekir.

İşçi Sınıfının parababalarının egemenliğine son vermeyi gündeme koyması demek, reformcu hayallerden kurtulması demektir. Bunun için de, ilk yapılacak iş reformizmin işçi sınıfı üzerindeki ideolojik, politik ve örgütsel egemenliğine son vermektir.

İşçi Sınıfının reformizmden kopuşması için ise; kimlerin reformist olduğu hakkında; daha doğrusu, hangi partilerin, hangi sınıfların çıkarlarını koruduğu hakkında doğru bir kavrayışa sahip olması gerekir.

İşte, şimdi kısaca bu görevi yapmaya çalışalım: «HANGİ PARTİ HANGİ SINIFIN PARTİSİDİR?»

Bu soruya, en açık bir cevabı bugünkü ekonomik buhranın NEDENLERİ ve NASIL KURTULUNABİLECEĞİ konusundaki görüşlerden çıkarabiliriz.

Hastalığın nedeni (yani ekonomik buhranın nedeni): Emperyalistlerin görüşlerini yansıtan IMF'ye; yerli parababalarının görüşlerini yansıtan Demirel, Türkeş, Erbakan'a göre, ve de hükümete göre: **«aşırı tüketim»** veya **«savurganlık»** (israf) imiş!.. Ama onlar, savurganlıktan sözederken, milyonerlerin milyarderlerin lüksünü sefahatını; fabrika yerine boğaza köprü yapmayı; nehirler boşu boşuna akarken petrolle çalışan santraller kurmayı vs. keşfetmiyorlar. Onların **«aşırı tüketim»** veya **«israf»**tan anladığı işçinin, köylünün, memurun, esnafın yediği içtiği giydiğidir. Bu baylara göre; halkın hayat seviyesi ülkenin şartlarına göre fazla yüksek olduğu için ekonomik bunalım olmuştur!..

Teşhis bu olunca, **tedavi**nin nasıl olacağı bellidir.

İşçinin, köylünün, memurun, esnafın hayat seviyesini düşürmek... Bu politikaya da **«kendi kaynaklarına dayanma»; «savurganlığa son»** gibi isimler takıyorlar.

Bu politikanın nasıl uygulandığını hepimiz görüyoruz. Herşeye zam getiriliyor. Ama zamlar oranında işçi, köylü, memur mücadele edip gelirini yükselmesin diye de bir sürü tedbirler alınıyor. Bunlardan birkaçını hemen hatırlayalım.

Köylü teşkilâtsız ve bilinçsiz, 40.000 köye dağılmış. Köylüyle başetmek kolay! Jandarma sopası köylüyü sindirmeye yeter diye düşünüyorlar ve köylünün ürününe düşük fiyatı dayıyorlar.

Memur denen, o da teşkilâtsız ve siyaset yasaklı. Onu da sindirmek kolay diyorlar. Faşist çetelerle gözünü yıldırıp, «buna bari şükür» dedirttiriyorlar ve memurun da maaşını tutuyorlar.

Esnaf mı? O da darmadağınık. Belki biraz teşkilâtlı ama onların başını da parababalarının adamları kesmiş. Daha geçenlerde esnafın direnişini engellemek, gözünü yıldırmak için bir oyun oynandı. Önce direnişe çağrıldı, sonra da bölündü ve vazgeçirtildi. Şimdi esnaf moralman çökük ve kimseye güvenmez durumda.

Ama işçiler öyle mi? Onları korkutan işçi sınıfı... Ne yapmalı da işçi sınıfının direnci kırılmalı? Birsürü şey yaptılar, yapıyorlar. Birkaçını hatırlayalım.

İşçilerin başlıca nefis müdafaası aracı sendikalar. Türk - İş'in başına zaten finans - kapital ajanı gangsterler yerleşmiş. DİSK mi kaldı geriye? O da reformizmin elinde tutsak.

Ama bütün bunlar yetmez. Biliyorlar ki, işçi sınıfı gereğinde sendikacı mendikacı dinlemez. Bildiğini okuyuverir. Onun için büyük işçi bölgelerinde grev, toplantı gibi demokratik hakları ortadan fiilen kaldırmak için, önce Maraş'ta katliam yapıp, İstanbul gibi, Adana gibi sanayi merkezlerinde sıkıyönetim ilân ediyorlar.

Ama parababaları biliyorlar ki, işçi sınıfı öyle kolaycacık yenilir yutulur lokma değildir. Devrimci bir partinin önderliği altında hızla birleşip, akla hayale gelmez örgüt ve mücadele biçimleriyle harekete geçebilir. Onun için de işçilerin önüne, bir sürü «devrimci», «sosyalist» görünümlü parti koyarlar ki, işçilerin feleği şaşsın. TİKP, TSİP, TİP, SDP gibi partiler böyledir.

Ola ki işçi sınıfı bütün bu partilerin ne mene şeyler olduğunu anlar da itibar etmez. O zaman da piyasaya sürülmek üzere, «illegal» «Komünist» partileri zulalarında saklarlar.

Bütün bunların hepsi, **«ekonomik tedbirler»** denen naneyi, işçi sınıfının boğazından zorla geçirtmek içindir.

İşte bütün bu tedbirlerle işçi sınıfının direnişi engelleniyor. Gelirinin düşük kolması sağlanıyor. Diğer köylü, memur, esnaf kardeşinin akıbetine uğratılıyor.

Bugün gerek hükümet, gerek parlamenter muhalefet partilerinin hepsi bu politikayı tasvip ve bu politikanın uygulanmasına hizmet ediyor. Onların ayrılığı, bu politikanın en akıllıca nasıl uygulanacağındadır. Ecevit «tatlı - sert» metodlarla uyguluyor. Demirel: Devlet zoru yeter diyor. Türkeş: Devlet zoruna ek Komando terörü ve cinayetleri ile... Erbakan bunlara ek, islâmlık gibi eşitlikçi bir dini demagoji malzemesi yaparak.

Bunlar parababalarının partileridir. Bunların bütün amacı parababalarının vurgun ve tahakkümünü sürdürmektir.

Bir de REFORMİST partiler var. CHP, TSİP, TİP, TKP, SDP gibi... Çoğu kendilerine sosyalist diyen partiler. Bunların hepsi lâfa gelince, işsizliğin ve pahalılığın nedeninin parababalarının egemenliği olduğunu söylüyorlar. O halde, halkın gündemine parababalarının düzenini yoketmeyi koymaları gerekmez mi? Gerekir. Ama iş oraya gelince, bunu demiyorlar, hep eninde sonunda bu düzen çerçevesindegi bazı iyileştirmeler istiyorlar. Yani tedavi olarak birtakım reformları öneriyorlar. Örneğin: **«141 - 142 kalksın», «genel grev hakkı verilsin», «NATO'dan çıkılsın», «Sovyetlerle iyi komşuluk ve ticaret ilişkisi kurulsun»** vs. diyorlar... Herşeyi diyorlar da, parababalarının düzenine derhal bir son vermek lâzım, demiyorlar. Bu nedenle, dediklerinin hepsi eninde sonunda bugünkü düzen çerçevesindeki talepler oluyor. Böylece sanki 141 - 142 kalksa, genel grev hakkı verilse, bunalım kalkacak; işsizlik, pahalılık, zulüm son bulacakmış gibi bir hayal yayıyorlar.

Muhalefette iken CHP de benzer talepleri ileri sürüyordu. Ama iktidar olunca eskiden dediklerini anmak oldu. Çok sıkışırsa, ne yapayım 141 - 142'yi kaldıramıyorum, hükümet ortaklarım razı gelmiyor. Bana bu halimle bile mecbursunuz, ben gidersem daha kötü MC gelir, diyor.

Reformsit sosyalist partiler ise, CHP'yi devrimci bir açıdan değil, tutarlı bir reformist olmamakla suçluyorlar. Örneğin, ortaklarını bahane etme, kitlelere dayansan 141 - 142'yi kaldırırsın diyorlar. Şecaat arzederken sirkatin söylüyorlar. Farkına varmadan kitlelere reformlar yoluyla acıların giderilebileceği hayalini daha iyi yayabildiklerini ifade etmiş oluyorlar.

(Devamı 11. Sayfada)

Sosyalist DÜŞÜNCE ve DAVRANIŞ GAZETESİ

Haftalık Siyasî Gazete (Şimdilik 15 Günde Bir Çıkar) / Sahibi : Yaşar Yuva / Sorumlu Müdür : H. Zafer Korkmaz / Adres : Bab-ı Ali Cad. No. 29/202 Cağaloğlu - İST. / İsveç Bürosu : V. Orakçıoğlu, Box 5034 16305 SPANGA Stockholm, Postgirot : 431 309 3-9 / Dizgi - Baskı : Murat Matbaacılık Koll. Şti. Tel. : 27 45 71 / Son Baskı Tarihi : 16.4.1979 / Abone Şartları : 6 Aylık 120 TL., Yıllık 240 TL.